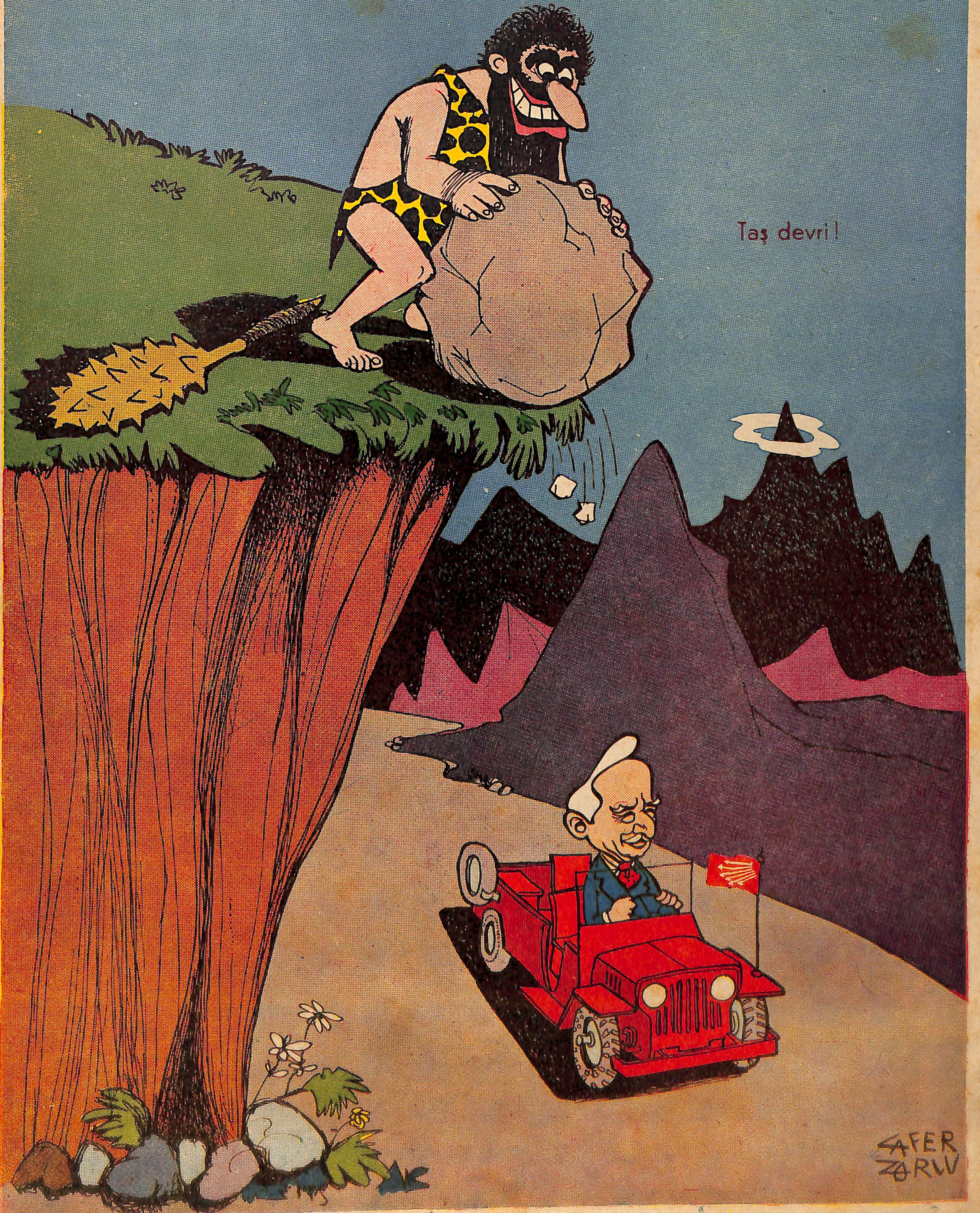
Akbaba

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ / **2** MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN

4 MİLYON

PAAL

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 374 C. : 15 14 MAYIS 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

BİR TAŞ, BİR BAŞ!

UŞAK'TA bir taş atıldı. Kelime oyunlariyle nükteler yapmak kolaydır. Güç olan, kalbimizin sesini susturarak konuşabilmek!

Bunu yapacağım diyemem Benim de kalbim var. Deneyeceğim.

Beş yıl, taaa kırkaltıdan elliye kadar, Türk milletine otuz iki dişini gösteren Demokrat Parti, iktidarın, muhalefet kadar kolay olmadığını anlayınca, gülmekten yorulmuşcasına somurtmağa başladı. Bu somurtan yüzü, elli dört seçimlerinin başarısı büsbütün katılaştırmıştı. Hele elli yedi seçimleri, iki kaşı birleşmiş bir gazap heykeli yaptı.

Kızıyordular: Kahvesiz kalan tiryakinin mahzun sükûtuna, et lokmasını unutan emeklinin efendi kanaatine, istimlâk yaralısının dilsiz çığlığına kızıyordular... Ne davul, ne zurna, ne alkış, ne bayrak, ne de süt tozundan baba hindiye kadar Amerikan yardımı, o taş kesilmiş yüzleri güldürmüyordu artık.

Derken, gökler merhamete geldi, tanrısal bir kuvvet imdada yetişti ve Londra'da bir uçak kazası oldu.

Bir anda, o eşsiz kalbimizle, partilisi, partisizi, zengini, yoksulu, çekilen çileleri unutuverdik. Yeniden, muhalefetin D. P. si gönül tahtına oturmuştu.

Kalemlerimizin; on yıl evvel ölenleri, on gün evvel doğanları, hattâ kedileri, tavukları yazdığı Vatan Cephesi de şaka değildi pek. İki kelime «Vatan» ve «Cephe» birçok insanımızı, bir hamiyet büyüsiyle kolları arasına çekiyordu.

Sev uçağının kanatları değil, pahalılıklardan, yokluklardan, haksızlıklardan güç alan muhalefetin kanatları çatırdıyordu şimdi!

İşte, adına «Bahar taarruzu», «Büyük taarruz» denilen cakalı politika akını, bu tehlikeyi önlemek için yapılmıştır.

Demokrat iktidar, aklını uykuya yatırıp kalbini iş başına getirdi ve süngüleri, copları, eli bayraklı partizanlariyle yolları kesti.

Tamaaam... Halk Partisinin bütün istedikleri oluyordu: Adım başında, stadyumların yüzünü kızartacak kamyon dolusu küfürlerle karşılanıyordular.

Nihayet, Uşak'ta, İnönü'nün başına bir de taş atıldı. Bu baş, daha dün, Garp Cephesi Ordularının başıydı. Taşlandığı yerde Yunan kumandanını esir alan baştı!

İsmet Paşa'nın kaniyle yakutlaşan o taş, ihtiyar generalden çok Demokrat Partiyi yaralamıştır.

Şimdi, içimizde başı sızlamayan kim var?...

Şimdi, yeni bir acıma, yeni bir utanma, yeni bir gönül kırgınlığı içindeyiz.

Kurtuluş kavgasının kahraman İsmet Paşasını, Lozan Savaşının çetin politikacısını, Atatürk inkılâplarının baş yardımcısını, İkinci Dünya Savaşında evimizin, yurdumuzun, canımızın tek kurtarıcısı İnönü'yü unutanlar, elbet bir uçak kazasının türbelerden yükselen dualar, caddelerde tüten kurban kanlariyle uyandırılmış hassasiyetini de unutacaktılar... Unuttular işte!

İnönü'nün, her teli vatan uğrunda ağarmış ak saçlı başı, savaş meydanlarında almadığı yarayı politika meydanlarında aldı.

Ona atılan taş, iktidar partisinin mezar taşı olabilir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İnönü — Şimdi bu taşın altından nasıl kalkacaksınız bakalım?

Kahramanların Sonu!

Fransa'nın Birinci Dünya Savaşındaki Başvekilini bilirsiniz: Clemenceau... Kaplan diye anılan bu ihtiyar politikacı, zaferin babasıdır da...

Harp bitmiş, sulh olmuş, o. siyasetten çekilmişti.

Bir yaz sabahı, Paris'in güzel parklarından birinde dinleniyordu. Çocuklar koşuyor, gülüyor, eğleniyordular.

Bir aralık, pembe yanaklı, altın başlı bir oğlan, minimini parmağiyle yeşil tarhlar ortasındaki bir heykeli gösterdi:

— Anne... Bu kim?

— Jeanne d'Arc... Fransa'yı kurtaran kahraman!

— Clemenceau gibi mi?

— Evet oğlum.

— Yaşıyor mu?

— Hayır... Yaktılar!

Çocuk, kısa, dalgın bir düşünceden sonra sordu:

— Anne...

— Ne var yavrum?

— Clemenceau'yu ne zaman yakacaklar?...

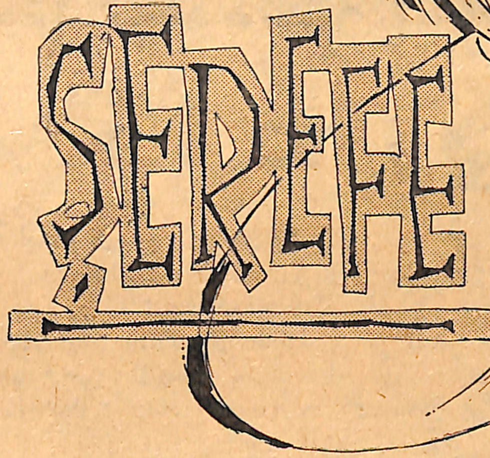
Konuşmayı dinleyen ihtiyar Kaplan içinden ürpererek:

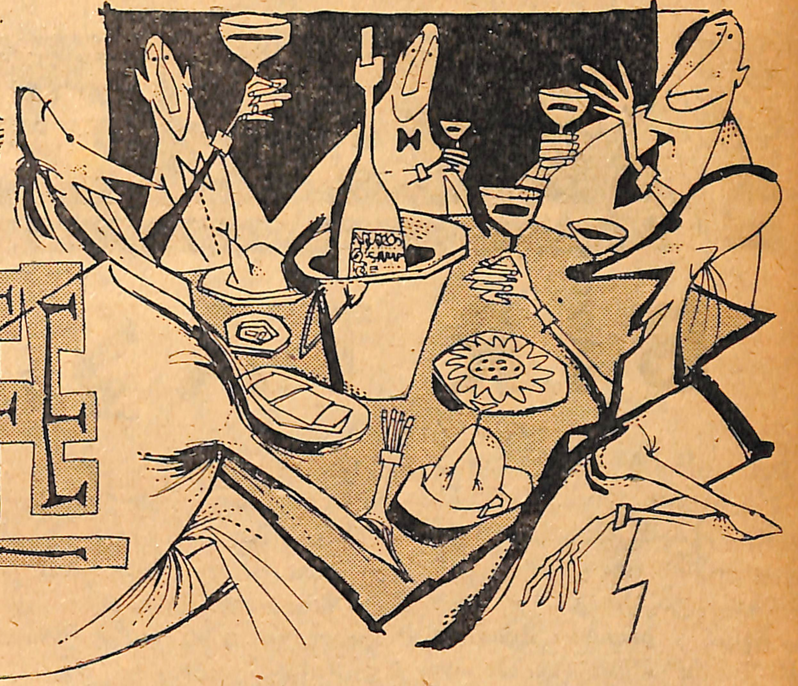
— Vay canına, dedi, sonunda yakılmak da var ha?...

Ve dehşet içinde, bastonuna dayanarak parktan kaçtı!

NOT: Bu fıkrayı, Uşak'ta taşlanan kahraman İnönü'ye ithaf ediyoruz!

Mebusluk Peşinde

BÜTÜN Ocak Başkanları, Bucak Başkanları İl Merkezinde toplanmışlardı. O gün, son tedbirleri alacaklar, son kararları verecektiler. Yakup Tacor çoğunu tanımıyordu bunların. Ama hepsini, daha önceden Parti Başkanına birer birer tarif ettirmişti:

— Dereköyü Başkanı mı?..
Haaa, Kör Abdullah... Bir gözü yumuktur. Ama tek gözünden kuş kaçırmaz. Vergi tahsildarıydı eskiden. Bir kazaya uğradı galiba... Rüşvet mi, ihtilâs mı, böyle bir şey... Ama, çok talihlidir köpoğlu, kodese girmeden affı çıktı, kurtuldu. İlçenin akıl hocasî odur. Tarla dâvasından tut da kız kaçırma dâvasına kadar o çare bulur!

— Çarşamba Başkanı mı?...
Haaa, Tilki Recep... Bizim müftü ona «katırın artığı su gibidir, abdest alınır mı, alınmaz mı, bilinmez» der. Anasından siyah esvapla doğmuştur sanki. Her sabah evinden büyüklerimizi karşılama törenine gider gibi çıkar. Suratı mı?... Sapsarı, yanrı bir yüz.. Hele burnu, kaşığa ağzından evvel girer!

— Memnuniye Başkanı mı?...
Haaa, Uçkur Hafız derler ona... Camide bile, lâfı evirir, çevirir, uçkura getirir de ondan!.. Ramazanda orucunu tutar, ama iftarı ederken rakısını da içer!.. Haftada bir buradadır: Kapı dışındaki genel evlere uğramadan duramaz. Ama, orada da seccadesi dürülü durur. Yatsı okundu mu, bir don, bir gömlek olsa, namaza durur... Kısa boylu, dazlak kafalı, toparlacık bir şeydir!

Yakup Tacor, hepsini birer birer tarif ettirmişti. Öyle ki, hani kâğıdı kalemi alsa, resimlerini ezbere, kusursuz çizerdi.

O gün, toplantıdan önce, salonun kapısı açıldı mı, şöyle bir bakıyordu girene. Uzun boylu, burma bıyıklı, sırım yapılı, zeybek oyununa çıkmış gibi ayak uçlarına basarak yaylana yaylana yürüyen biri mi?... Ağzı kulaklarında, hemen kollarını açıp yerinden fırlıyordu:

— Vaaay Hüseyin Çavuş.. Hoş geldin be arslan!

Herif hafif bir sersemlikten sonra Tacor'un ellerine sarılıyordu:

— Vallaha da, billâha da öpeceem bey...

Hüseyin Çavuş, iki eli; iki dizinin üstünde sandalyeye ilişirken Yakup Tacor tabakayı açıyordu:

— Yak bir sigara bakalım Çavuş...

Derken kapı, tekrar ürkek ürkek gıcırdıyordu: Saçları sıfır numara ile yontulmuş, kavun kafalı, sopa gibi biri... Tacor, zihnindeki parti albümünü şöyle bir karıştırıp hasret çığlıklariyle yerinden fırlıyordu:

— Vaaay Mehmet Köydener... Şükür kavuşturana!..

Biri eline sarılıyor, öbürü boynuna atılıyor, itişe kakışa sarmaş dolaş oluyordular.

— Eeee, gel bakalım şöyle yanıma... Kahve nasıl olsun?... Sade mi, şekerli mi?

Sonra, sağdan soldan derleyip topladığı ne kadar bilgi varsa başlıyordu sayıp dökmeğe:

— Nasıl oldu senin çocuğun mektep işi?... İmtihanı mı kazanamadı?... Bırak onu bana sen.. Gidince Millî Eğitim Bakanını yakalarım, Ankara'ya alırız inşallah... Gece yatısına!..

Tam kahveci girerken biri daha görünüyordu: Dazlak kafalı, bohça gibi biri... Yumuk yüzünde nerdeyse gözleri kaybolacak... Tacor, içinden kahkahayı basıyordu: Muhakkak Uçkur Hafız bu!...

Sonra, kollarını açıp atılıyordu üstüne:

— Vaaay benim Hafızım.. Nerelerde kaldın hazret?.. Merak etmeğe başlamıştım!

Bütün bu ilk defa karşılaştığı adamları, kırk yıldır tanırmış gibi adlariyle, sanlariyle kucakladıkça, hele onların dertlerinden bahsettikçe, adamcağızlar önce şaşkına dönüyorlar, sonra seviniyorlar ve dakikalar geçtikçe, kendilerinin ehemmiyetini ilk anlayan bu yabancı adaya karşı saygıları, hayranlıkları artmaya başlıyordu.

O akşam, Kumsal Lokantasına giderken, kırk kişilik parti esnafının paylaşamadığı tek adam Yakup Tacor'du.

Belediye Başkanı, her gece on birde kesilen elektrik ceryanının sabaha kadar verilmesini emretmişti. Ahçı başı Ahmet usta, dükkânın duvarlarını parti bayraklariyle donatmış, masaların üstüne, komşu evlerden topladığı yatak çarşaflarını sermiş, renkli uçurtma kâğıtlarından peçeteler dizmişti.

Belki kırk türlü meze vardı masa üstünde: Sarımsaklı cacıktan tutunuz da çiroz salatasına, tarama, kalkan tavasına kadar...

İlk kadehi, Tacor, seçimlerde partisinin zaferi şerefine kaldırmıştı. Ayakta dikilen bu ilk kadehlerin diplerinde bir damla bile bırakmadılar.

İkinci kadehi, İl Başkanı, kısa bir övüş nutkuyla Yakup Tacor'un şerefine kaldırdı. Yine bir damla bırakmamacasına içtiler.

Ondan sonra, birer birer ilçe başkanları nutka ve şerefe kadeh kaldırmağa başlamışlardı. Her yeni nutuk bir evvelkinden biraz daha uzun, biraz daha dağınık ve biraz daha peltekti... Çatallar, bardaklar birbirine karışmağa başlamıştı artık. Ağızlara girip çıkmış kaşıklar aynı kâseye dalıyor, çıkıyordu.

İzmir'de Altay takımına verilen lig şampiyonluğu kupası tenekeden yapılmış! (Gazeteler)

— Teşekkür ederiz bayım, bizim tenekemiz var!..

SUYA ÇIZGI

YAŞAR ÖZEN

Yüksek mimar!

Bütün gazetelerimiz bunu âdet haline getirdiler. Meselâ: D. P. den ayrılıp bir muhalip partiye giren politikacı, gerisin geriye tornistan edip tekrar D. P. ye katıldı mı, adamın resminin altına: Yuvaya dönüş diye yazıyorlar.

Bir iki kere hapse giren gazeteci yeni bir dâvadan tekrar mahkûm olunca resminin altına: Yuvaya dönüş diye yazıyorlar.

Muhsin Ertuğrul Şehir Tiyatroları mütehassıs rejisörlüğüne getirilmiş, haberi veren gazete, hemen resmin altına meşhur cümleyi oturtmuş: Yuvaya dönüş!

Ya yuvası olmıyanlar? Bu da lâf mı canım, görmüyor musunuz; D. P. yuvasını kendisi yapıyor!

Son gülen!

Sayın İnönü, Uşak istasyonunda yolunu kesen Demokrat kalabalığına:

«Ne istiyorsunuz, nedir benden şikâyetiniz? Sizi İkinci Dünya Savaşına sokmamam mı?»

Yaşlı Demokratlara dönüp:

«Ya siz, sizinle de Kurtuluş Savaşında yanyana çarpışmış olmamız mı?» demiş...

Bunun üzerine, bir çok Demokrat: «Bizi affet paşam, diye ağlamaya başlamışlar. Onlar bugün ağlamaya başladı. Bizim yıllardır anamız ağlıyor. Geliniz meşhur sözü biraz değiştirelim: «Son ağlayan iyi ağlar.»»

Taşlama!

Muhterem İsmet İnönü'yü Uşak'ın Demokratları, başına taş atarak yaralamışlar. İnönü'nün bu badireden kurtuluşuna bakıyoruz da, bazı iymanlı Demokratların uçak kazası dolayısıyla söyledikleri sözleri hatırlıyoruz ve işte diyoruz, İsmet Paşa da evliyalaştı.

Uşaklı Demokratlar; herhalde:

— Sen bize iktidarı teslim eder, aradan 9 yıl geçer de hâlâ başını taşlara vurmazsın ha, öyleyse biz taşı senin başına vuralım da gör, demişlerdir.

Akla kara!

Son günlerin gazetelerinde, yer yer yazısız beyaz sütunları, boydan boya uzanan beyaz satırları tabiî gördünüz. Gazetelerdeki o beyazlıklar sizin için, ne ifade etti bilmiyoruz.

Fakat biz, o beyaz satırlarda, demokrasinin kara bahtını okuduk.

Değişen roller!

Bay Namık Gedik:

Zile olaylarının tertipçileri için; «Onlar masumdur» dedi.

Bay Namık Gedik:

Burdur olaylarının tertipçileri için; «masum halk» tâbirini kullandı.

Bay Namık Gedik:

Uşak olayları için, muhalefete; «Sizler tertipliyorsunuz» diye, hiddetlendi...

Hani bilmeyenler de C.H.P. iktidarda. D.P. muhalefette sanacak.

Hafif bir baş dönmesi ve ağır bir miğde bulantısiyle ayağa kalkan Tacor öbür masaları da dolaşmak, partililerin gönüllerini almak istiyordu. Ama, her gittiği masada, hemen kadehler silme dolduruluyor ve kaldırılıyordu:

— Şerefe!...

Yakup Tacor, yüzünde yalvaran bir gülüşle boynunu büküyordu:

— Beni affedin arkadaşlar. İçtim, çok içtim...

Yüzü erguvanlaşmış, çatık kaşları biri, karası kaybolmuş beyaz gözlerle sert sert bakarak gürlüyordu:

— Tacor... İç!

— Vallahi burama kadar doluyum... Gitmez!

— Şerefe be!...

Ahçı çırağının getirdiği kıymalı yumurta sahanını önüne sürüyor:

— Bak, sıcak meze de geldi...

Tacor, miğdesi ağzında, gözlerini dar kaçırıyordu: Vıcır vıcır kaynayan kıymanın ortasında yumurta, neredeyse deşilecek irin dolu bir çıbandı sanki!

Öbür masalardan sesler geliyordu:

— Sayın Tacor... Bizi garip bırakma!...

Tacor kalkıyor, ama, hangi masaya yaklaşsa, kendisine sekiz, on kadehin birden uzandığını görüyordu:

— Şerefe!...

O gece, Kumsal Lokantasından kaçta çıktı, otele nasıl gitti, nasıl soyundu, nasıl yattı, hatırlamıyordu bile... Gözlerini açtığı zaman, şakakları zonkluyor, içi yanıyor ve kulağında, kaba, sarhoş sesler çınlıyordu hâlâ:

— Şerefe!... Şerefe!... Şerefe!...

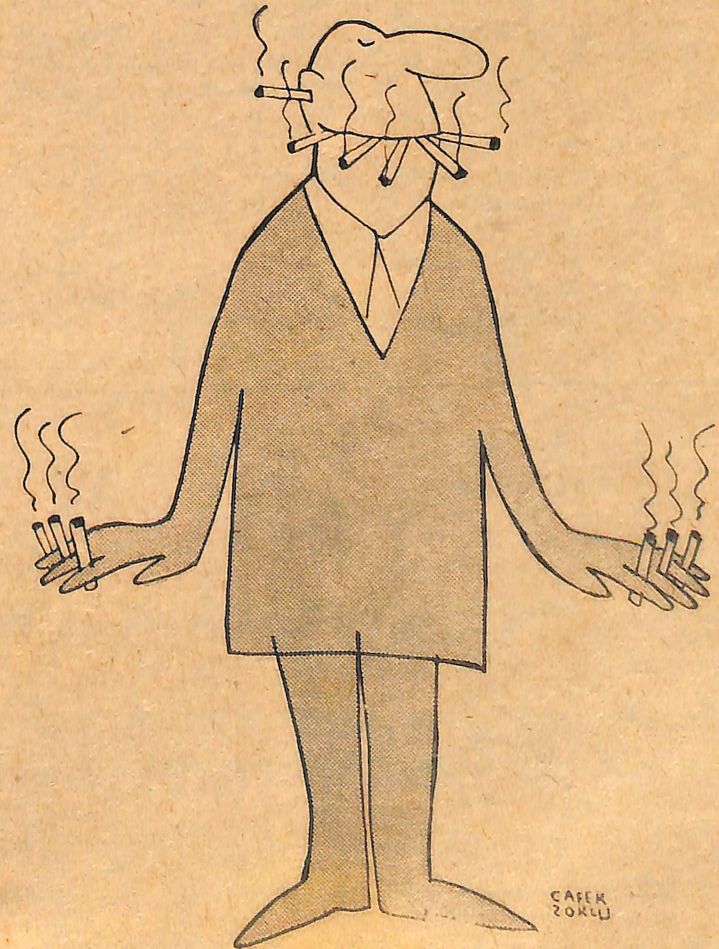
Yusuf Ziya ORTAÇ

Uşak'ta İnönü'nün başına taş attılar... (Gazeteler)

Akbaba — Ah başım!..

Üçüncü nevi sigara çok rağbet görüyor... (Gazeteler)

YAZISIZ

HEYECAN Tarifesi

ADNAN VELİ

PARTİLİ KARDEŞLERİMİZE TAMİM

Yüksek partimizin değerli büyüklerinden bazıları kasabamıza şeref verdikleri zaman, bunları sevgi ve muhabbetle karşılamak için, partili kardeşlerimizden kâfi miktarda heyecan bulunmaması yüzünden, kasabamız öteki kasabalara nisbetle çok geri kaldığından nâşi, kasabamızın adını kötüye çıkarmamak için bu işin üzerine çok ehemmiyetli bir önem verip kasabamızın adını iyiye çıkarmak için çalışmalarımız devam edip, bundan sonra karşılama törenlerinin çok parlak olmasını temin ederek kasabamızın adını iyiye çıkarmak, en birinci millî ve demokratik vazifelerimizin başında gelmektedir.

Kasabamızın adını iyiye çıkarmak için idare kurulumuzun genel merkeze yaptığı müracaatı, genel merkezimiz çok iyi bir cevap vererek bize yardım edeceğine söz vermiş ve maddi ve manevî hiç bir yardımı esirgemiyeceğine dair söz vermiştir. Bu hususlar üzerine idare kurulumuz oturup konuşmuş, ve netice olarak kasabamızın adını iyiye çıkarmayı en birinci demokratik ve millî vazife sayarak, kasabamıza gelecek büyüklerimizi heyecanla karşılamak için bir heyecan teşkilâtı kurmıya karar vermiş bulunuyoruz. Bu teşkilâtın maddî ve manevî kaynakları değerli partimizin genel merkezi tarafından beslenerek, kasabamızda iş bölümü yapmak için bütün partili kardeşlerimiz iyicene tatmin olup hem maddî bakımdan istifade ederek ve hem de büyüklerimize karşı sükse teşkil etmek üzere bu heyecan teşkilâtını oy birliği ile kurmıya karar vermiş bir durumdayız. Buna göre aşağıda isimleri yazılı partili kardeşlerimiz, kendi aralarında iş bölümü yaparak kasabamıza şeref veren büyüklerimize karşı vazifelerini yapmıya davet ediyoruz. Bu vazifeleri yapan arkadaşlara idare kurulumuzun tayin ettiği yevmiyeler, eskisi gibi sonradan verilmeyip peşin olarak verilecek ve makbuz istenmiyecektir. Ve bu cihet partimizin bir sırrı olduğu için, millî emanet olarak nesiller boyunca sır olarak saklanacak ve hiç kimse duymıyacaktır. İş bölümünün heyecan tarifesi aşağıda gösterilmiştir:

1 — Kasabamıza şeref veren büyüğümüz Cumhuriyet alanında otomobilden iner inmez, aşağı mahalledeki Tahir'in başkanlığındaki davul zurna heyeti derhal vazifeye başlıyacaktır. Davul zurna heyetinin içinde beş davul ile beş zurna bulunması mecburidir. Davulcuların yevmiye ücreti onbeş lira olup, tokmağı iyi sallıyanlara ayrıca beş lira «iyi sallama zammı» verilecektir. Zurnacılara da on beşer lira verilecek olup zurnasiyle iyi cilve yapanlara ve zurnayı adeta konuşturanlara beşer lira üfürük zammı verilecektir. Zurnacıların, bu zurnayı çalarken hiç bir yana bakmadan sırf yere bakmaları mecburidir. Çünkü zurnacıların karşılarına geçerekten eline limon alıp yiyen bazı bozguncular mevcut olup, bunlar millî iradeye karşı bozgunculuk iderekten zurnacıların ağzını sulandırarak zurna çalmasına mani olmak için karşı tarafın adamları olup, bunları aramıza katiyen sokmamak için kasabamızda o gün manav Kâmil'in limon satması, milletin ve memlketin selâmeti bakımından yasaktır.

2 — Davul ve zurnacılar çalarken, idare kurulumuzdan Tevfik Yanılmaz derhal büyüğümüzün yanına yaklaşacak ve birden büyüğümüzün elini kavrıyaraktan öpüp başına koyacaktır. Tevfik bu işi yaparken, Recep ile Osman ve bir de Durmuş, hemen büyüğümüzün önünde yere eğilerek büyüğümüzün pantalonunun paçasından öpmiye başlıyacaktır. El öpme yevmiyesi 25 lira, paça öpme yevmiyesi 30 liradır ve peşindir. Pantalon paçasını öpenlerin pantalon ütüsünü bozmamak ve pantalonun paçasını salyalariyle leke yapmamıya dikkat etmek mecburidir.

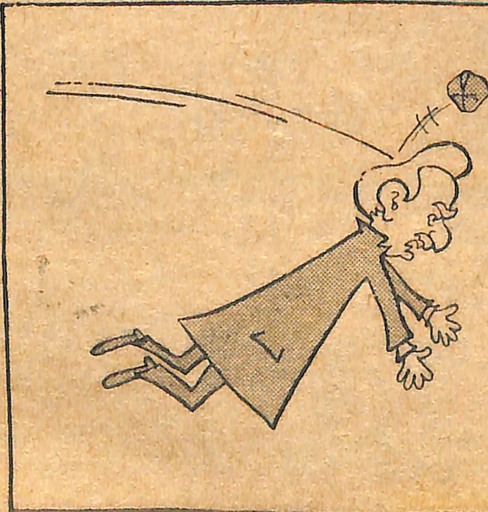
3 — El ve paçalar öpülürken, köylerden adam toplama heyetinin başkanı kamyoncu Rufat bir yandan korna çalacak ve öte yandan köylerden gelenler alkışlıyacaklardır.

Karşılama demek, heyecan demek mânâsına geldiğini idare kurulumuz gayet iyi bilmektedir. Ve ayriyeten idare kurulumuz, bağırıp alkışlıyacak olan kimselere heyecan yevmiyelerini de peşin olarak verdikten sonra, bu adamlardan heyecan larını resmen istemek hakkına sahiptir.

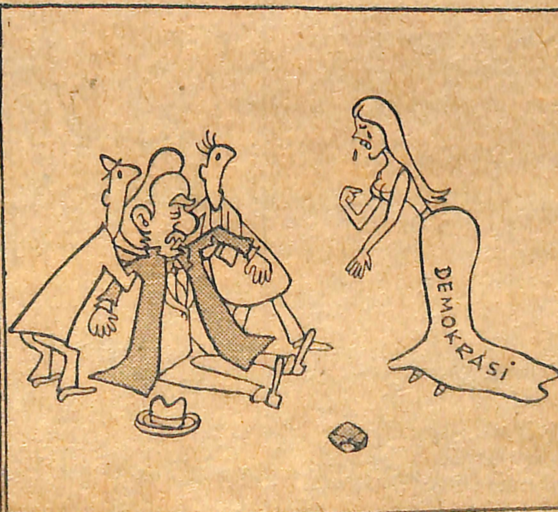
4 — Partimizin büyüğüne, Nalbant Şaban tarafından bir demet karanfil ve gül çiçeği verilecektir. Çiçek verme memurunun yevmiyesi 20 lira olup peşindir. Partimizin büyüğüne geçen seferki gelişinde çiçek bulunmadığı için katır tırnağı veren Soysuz Kenan, çok şükür şimdi hapistedir. Katır tırnağının mânâsını biz düşünemediğimiz için Kenan bu terbiyesizliği yapmış olmakla Anayasa'ya aykırı olup, bunu yapan adam zaten eşşoğlunun biri sayılır.

5 — Partimizin büyüğü kasabamıza şeref verince, kurban kesme heyetinin başkanı Kasap Şükrü, derhal kurbanını kesecektir. Kasap Şükrü'ye bu kurbanın parası peşin olarak ödeneceği gibi, kurban heyecanının yevmiyesi de kesintisiz 25 liradan ödenecektir. Kurban kesildikten sonra bu kurbanın parasız dağıtılması mümkün değilse de, ucuz olarak bütün partili arkadaşlara birer kilo verilecektir.

6 — Partimizin büyüğü bu tören esnasında saygı duruşunda dururken idare kurulumuzun başkanı Satılmış, adliye baş kâtibinin yazdığı tarihi nutku okuyacaktır. Bu nutuk okunurken, idare komitesi başkanı A-

— Bu taşı atan muhakkak Türk değil... Türkler arkadan vurmaz...

— Bu taş sana değil Paşam, bana!...

«Sana taş atana, sen ekmek at!..»

ziz usta eliyle başını kaşıdığı zaman, partili arkadaşlarımız hemen heyecan alkışlamasını yapacaklardır. Onun için bütün partili kardeşlerimiz, nutuk okuyan Satılmış'a bakmayıp, göz leriyle her daim Aziz Usta'yı kollamıya mecburdurlar. Köylerden toplanan heyecan bağırması ve heyecan alkışı heyetlerine onar lira yevmiye verilir ve bu yevmiyeler peşindir.

Sayın Partili kardeşlerimiz!

Partimizin büyüğü kasabamıza gelince, kasabamızın adını iyiye çıkarmak için bu en birinci demokratik ve millî vazifemizi candan yaparak hepinize iyi birer gündelik çıkacağını müjdeler ve 3850 liraya mal olan bu karşılama töreninin milletimizin yükselmesine ve medeniyet seviyesine çıktığını görmek hepimize şeref verecektir.

Gereğinin yapılması için Muhtar Rıza gile uğrıyarak her bir kişinin heyecan yevmiyelerini peşin almalarını ve önümüzdeki çarşamba günü ikindi namazından sonra bir sefer prova yapmak için cami meydanında top lanmanızı ve ertesi gün de hakikî karşılamanın heyecanını sizlere bildiririz. Ve sevgiyle idare kurulumuz gözlerinizden öperler.

İdare kurulu adına
Şevket Semerli

✻

Sevgi!

İki kız, tramvayda konuşuyorlardı. Kızlardan birisi, üç erkeği birden idare ettiğinden bahsetmekte, diğeri ise kendisine ziyafetler çeken, hediyeler verip gezdiren eski sevgilisinden dem vurmakta idi. Nihayet arkadaşı dayanamadı, sordu:

— Hiç evlenmekten bahsetmiyor muydu?

— Bahsetmez olur mu şekerim? Teklifini her gün yeniliyordu ama, her defasında ben «yarın» diye cevap veriyordum.

— Sonra ne oldu?

— Ne olacak? Yarınları bekledi, bekledi, sonra da intihar etti!

Yaşlı bir adam dayanamadı, söze karıştı:

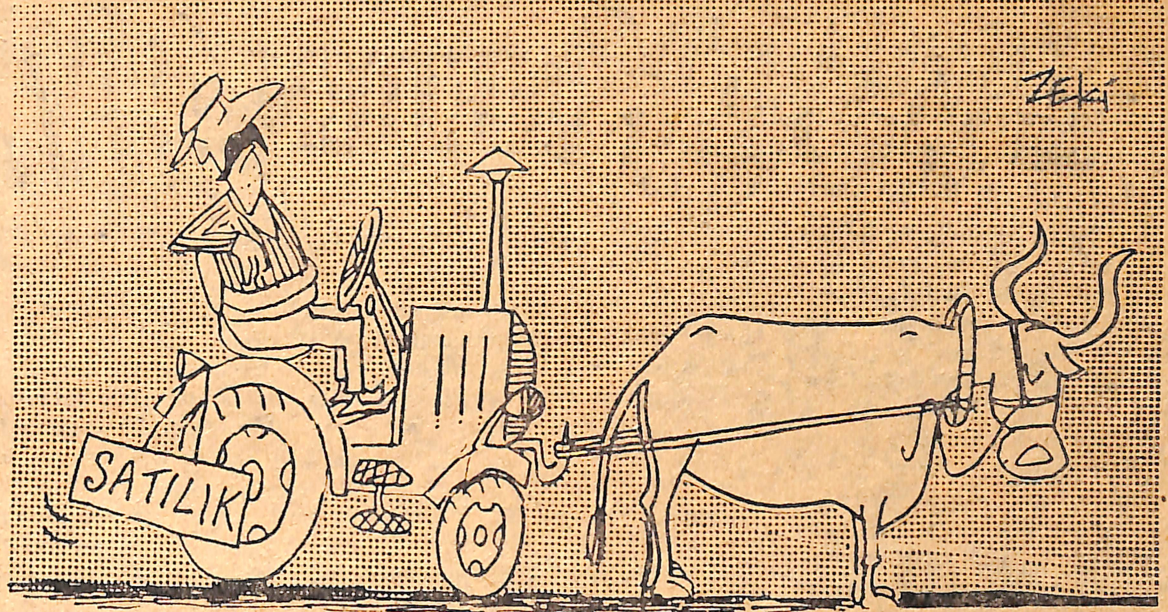
— Elin gençlerinin canına kıymaya utanmıyor musunuz?

Kız, dudaklarını büktü:

— Utanmak mı? Neden utanacak mışım? Beni sevmiyordu ki...

— Sevmese intihar eder miydi?

— Gerçekten sevseydi kendini değil, beni öldürürdü!

«Hâlen işler vaziyette satılık bir traktör»

Milliyet :
Kocadere nahiyesi, Kalkandere kazası oldu.

Akbaba :
Muhalifler bir de, hani nerde görülmemiş kalkınma? diyorlardı.. Baksanıza kazamızın adı bile Kalkandere olmuş...

Cumhuriyet :
İstanbullular tekrar paltoarına büründüler.

Akbaba :
Vallahi buna üzüldük, havalar ısındı diye, millet paltoları satmayı düşünüyordu. Parasızlık bir müddet daha devam edecek desenize.

Hürriyet :
Konya'da 32 okul binası tehlikeli.

Akbaba :
Yaaa, hemen bu okulları tahliye edip, öğrencileri mahalle mekteplerine yerleştirmeli.

Dünya :
Bir vaiz çocuklarına Cengiz ve Atillâ isimlerini koyanlar gâvurdur demiş.

Akbaba :
Bu yobazdan bütün Atillâ ve Cengiz isimli çocukların babaları adına, sayın büyüğümüz Refik Koraltan dâvacı olmalı. Zira Meclis Başkanımızın oğlunun adı da Cengiz'dir.

Hürriyet :
İki dilsiz, dedikodu yaptığı için cemiyetlerinden atılmış.

Akbaba :
Dilsizlerin dedikodusuna dayanamıyan bizler, söyleyiniz, dilleri bir karışların dedikodusuna nasıl dayanalım!

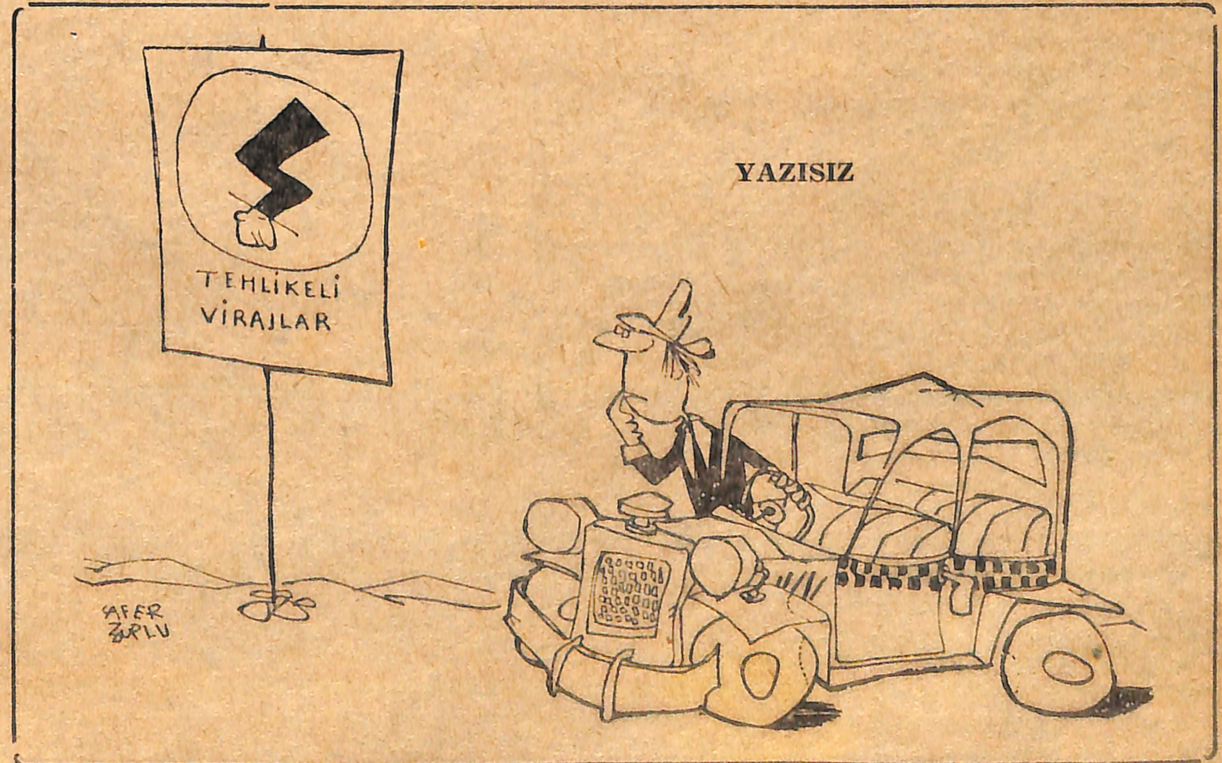
Ulus :
Bağdat'ta yedi subay idam edildi...

Akbaba :
Bu general Kasım kurnaz adam. isyan çıkarmasınlar diye, Irak ordusundaki subayları yavaş yavaş temizliyor. Zamanın Millî Eğitim Bakanının okulsuz maarif istemesi gibi, Kasım da, subaysız ordu meydana getirecek.

Milliyet :
Seçim ihtilâfının hal şekli, henüz belli olmadı.

Akbaba :
Bizim partilerin en korktukları şey ihtilâftır. İhtilâf var diye yazarsınız hemen ertesi günü: Aramızda ihtilâf yoktur diye tekzip yollarlar. Demek şimdi ortada bir seçim ihtilâfı varmış. Ama, bu ihtilâfı da üzerine alan yok.

CIMBIZ

YAZISIZ

EŞŞEK NEDEN ANIRIR?

★ Yazan : Nusret Vedat SAYGEL ★

HERKES de öyle midir bilmem ama, acele bir işim oldu mu, bütün aksilikler beni bulur. Sanki şans kaderle birleşir, beni yolumdan alakoymak için ellerinden geleni yaparlar.

Adam ne güzel de söz vermişti. Hemen saat 17 de elimi kolumu sallaya sallaya yazıhanesine gideceğim, beni hiç bekletmeden kasasını açıp, ihtiyacım olan parayı avucuma sayıverecekti.

Otobüsteki o kalabalığın arasından sıyrılıp, Beyazıt'ta yere nasıl atladığımı Allah'la ben biliyorum. Üniversitenin saatlerine bakmamla, Çarşıkapı tarafına rüzgâr olup esmem bir oldu. Saat 16.50. Koşuyorum. Caddenin karşı kaldırımına bir geçebilsem, mesele yarı yarıya halledilmiş olacaktı. Cadde de öylesine kalabalık ki... İstanbul'un bütün taşıtları, beni kar şıya geçirmemeye inat etmişçesine yığılmışlar. Ama nasıl? Ne bir adım ileri, ne de bir adım geri gidiyorlar. Trafik ışıklarının bulunduğu yaya geçiti, başka bir âlem... Kalabalık birikmiş, polis düdükleri, gülüşüp bağırışmalar ve arada bir de, bir eşşeğin anırtısı... O tarafa koşuyorum. Her kafadan bir ses çıkıyor. Yığılan taşıtlar korna çalıyor, trafik memuru ağzında düdüğü, fırt fırt öttürüyor.

Bir anda her şeyi unutup, kendimi oranın havasına kaptırmışım. Gülenlerle gülüyor, bağıranlarla bağırıyorum. Geçitte bulunanlar vak'anın etrafında halkalanmışlar. Sahne geriden görünmüyor. Ancak gülüşmeler arttıkça önce basıyorum kahkahayı, sonra da neye güldüklerini merakla, sıçraya sıçraya bakıyorum.

Bu sırada yanıma kısa boylu, şişman, koşmaktan nefes nefese kalmış temiz kılıklı, yaşlı bir adam sokuldu:

— Acaba ne var? diye sordu.

Kahkaham yarım kaldı. Ne câhil adamlar var memlekette be? Bütün İstanbul otomobili, otobüsü, tramvayı ile toplanmış hep birlikte gülüşüyorlar da, adam bana: «Hâlâ ne var?» diye soruyor.

— Sen de gülsene, dedim.

— Güleyim kardeşim ama, gülecek ne var?

— Allah Allah!.. Gülecek bir şey var mı, yok mu, nereden bileyim ben? Gülüyorlar, gülüyorum... Bağırıyorlar, bağırıyorum. Bir şey olmasa, bu kadar insan deli mi ki toplansın?

O sırada eşşek yeniden anırınca, adamın merakı arttı:

— Ha, bir eşşek meselesi var bu işte, dedi.

— Var galiba...

Eşşek tekrar anırdı. Yanımdaki adam:

— Hıım, dedi, eğer eşşek inatçılık ediyor da, insanlar yola getirmeye çalışıyorlarsa, beyhude...

— Neden?

— Öyle işte... Bu eşşekler var ya, bu eşşekler?

— Evet, var.

— Bunlar pek kıskanç yaratıklardır. İdarecilerinin çok has sas ve politik olmaları gerekir. Eşşeğe inatçı derler ama, bu mübarek hayvanda inadın şu kadarcığı yoktur. Yalnız biraz suyunca gitmek ister, o kadar. Halbuki eline bir sopa geçiren, eşşek peşine düşüyor.

Câhil olduğumdan mıdır, nedir, bilgili adamlarla konuşmaya, onların tecrübelerinden fay dalanıp, kalabalık yerlerde ken dimi göstermeye bayılırım. Belki bu adam da eşşek profesörüdür. Yanından ayrılmamaya bakıyorum. Bu bilgileri başka kim den alabilirim? Ben düşünürken, adam:

— Haydi şöyle ön tarafa geçelim de, yakından görelim, dedi.

Seyircileri ite-kaka aradan sıyrılıp, ön tarafa kaydık. Bir yığın kişiyi başına toplayan olay şu idi: Sırtı, sebze küfeleri yüklü bir eşşek yaya geçitinin tam ortasında durmuş, yerinden kımıldamıyor. Eşşek kımıldamayınca, polis düdük öttürüyor. Düdük sık sık ötünce ne olur? Ter içinde kalan ufak tefek sebzeci, basar eşşeğe sopayı! Sopayı yer de, hayvan durur mu? İstediği kadar anırır. O anırınca kalabalığın gülüşmesi artar, gülüşme artınca da, seyirci fazlalaşır.

Trafik memuru bağırıyor:

— Çek be kardeşim şu mereti caddenin ortasından!

Palabıyıklı sebzeci öfkelenmiş, bir eli ile eşşeğin arkasından dayanıyor, bir yandan da kabasına kabasına basıyor sopayı! Hayvan kabasında sopayı hissettikçe başını geri çevirip sahibine bakıyor, sonra iç çeke çeke başlıyor anırmaya!

Karma karışık sesler arasında, yine memurun bağırtısı duyuluyor:

— Hay senin eşşeğine de, sana da! Millet sizin keyfinizi mi bekleyecek be!

Sebzeci, polise çıkışıyor:

— Ne öttürtürüyorsun fırt fırt mereti? Mori yürümez işte cenabetin eşşeği!

Kalabalıktan biri:

— İte ite götürelim, dedi, dayanalım!

Eşşeğin etrafına üşüştüler. Kimisi çekiyor, kimisi arkasından dayanıyor. Hayvan kafasını kaldırıp, ayaklarını açmış, hem anırıyor, hem direniyor.

Yanımdaki bey:

— Şu hâle bakın, dedi, hayvanı ite ite kenara çekmeye çalışıyorlar. Fakat boşuna uğraşıyorlar, gitmez!

— Gitmez olur mu hiç? Böyle ite ite kocaman belediye otobüslerini gideceği yere kadar götürüyor bu millet!

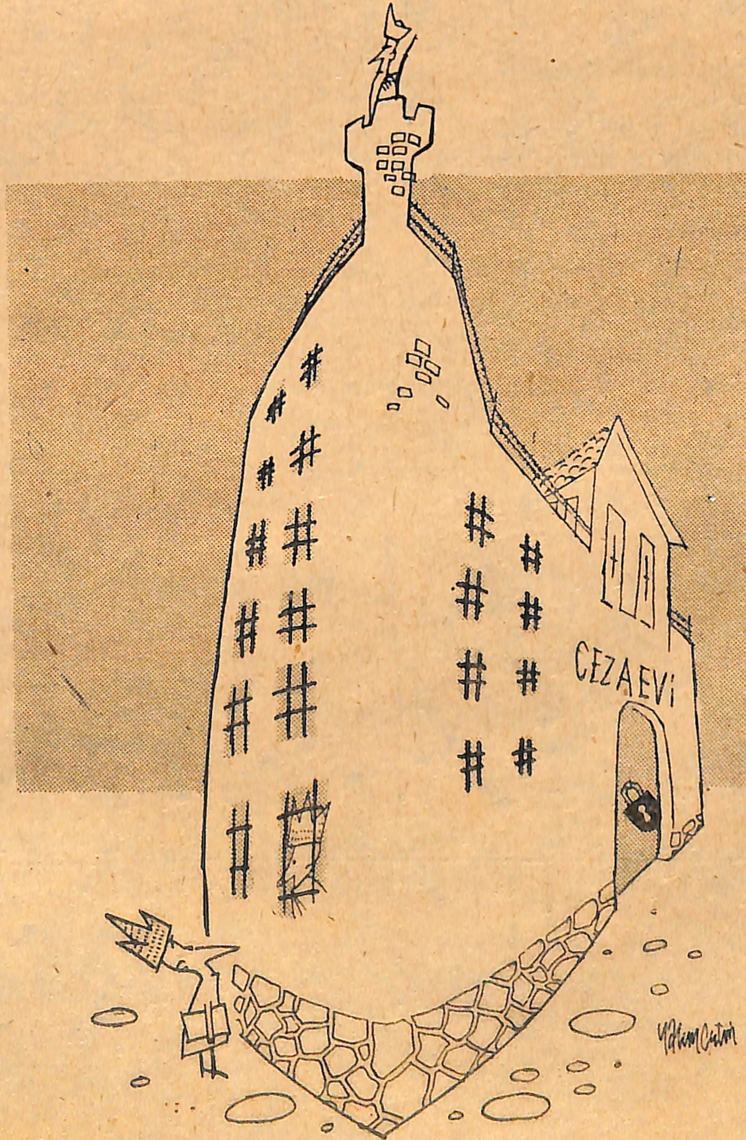
— O mesele başka... Eğer bu eşşek benim bildiğim eşşekse,

— Sizin bildiğiniz eşşekle, benim bildiğim eşşek arasında fark var mı?

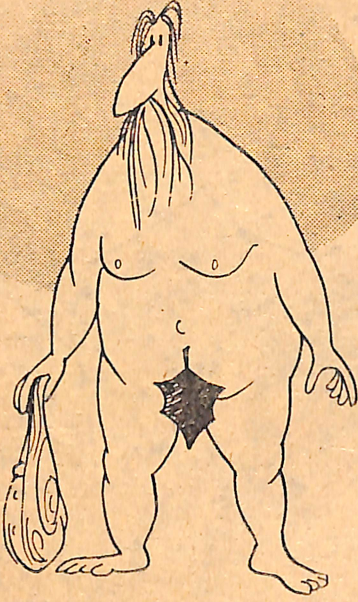
— Tabii değil mi ya? Bu eşşekler çeşit çeşittir. Nasıl insanların hassas olanı, vurdum duymazı, tembeli, tez canlısı var sa, ayni tipler eşşeklerde de mevcuttur. Bunların pek çokları olur olmaz hâdiselere aldırmazlar. Ama soylu bir eşşek, insanların soylusu kadar mağrur, ince düşüncelidir. Kaidelere, nizamlara çok dikkat ederler. Bu eşşek meselesi derin bir konudur.

Biz böyle konuşurken, öte yanda da kan-ter içinde kalan insanlar son güçleriyle dayanıyorlar. Eşşek anırıyor. Yol arkadaşım:

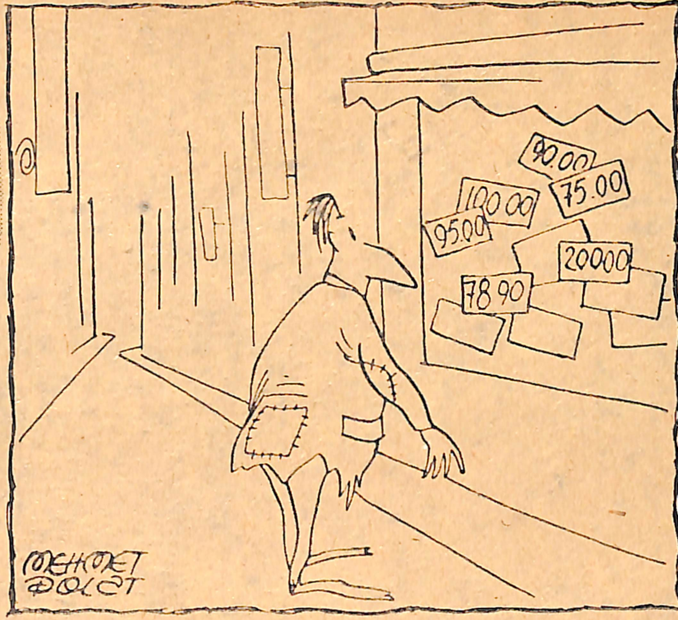
— Bakın, dedi, eşşek anırdı..

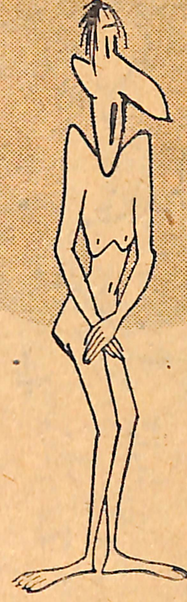
Dışardaki gazeteci — İçerde kaç kişisiniz?...
İçerdeki gazeteci — Ya siz! Dışarıda kaç kişisiniz?..

MAZİ

HÂL

İSTİKBÂL

Ama bunun bir nedeni var değil mi?

— Bilmem. .

— Bunda bilmeyecek ne var? Bakın efendim, bu eşşek milletinin garip huyları vardır. Eşşekler, eşşekliklerini kimseye kaptırmak istemezler. Her eşşek, yer yüzünde eşşek olarak yalnız kendisi var zanneder. Onun için, insanların eşşeklikleri ile karşılaşınca, şöhretinin çalınmasını protesto maksadı ile anırırlar. Bir eşşeğin karşısına geçip anırmaya başlayın, o da anıracaktır! Bakınız, şimdi şu zavallı eşşek de anırıyor, ama bunun sebebini düşünen yok.

— Sebebi ne olabilir?

Sebepten bol bir şey yok ki ortada. Bir kere şuna dikkat edin, eşşek geçitin ortasında neden durmuş? Biz geldiğimizden beri kırmızı ışık hiç sönmediğine göre, eşşek, eşşek olmasına rağmen, yolun yayalara kapalı olduğunu biliyor. Işıkta bir bozukluk olduğu belli. Değil vurmak, öldürsen bir adım ileri atmaz!

Öyle canım, herif yerden göğe kadar haklı. İçimizde eşşekliğe özenen az insan mı var! «Eşşeklere mahsus» yazılı yerlere gidip çömelenlerimiz, caddelerde genç aile kadınlarına anıranlarımız, iki kadeh içki çekip yollarda nağra atanlarımız, kız okullarının kapısında nöbet tutanlarımız, daha neler nelerimiz var! Eşşekliği gölgede bırakan bu durumlara zavallı hayvan kıskanıp, anırmaz da, daha ne yapar!

— Yeşil yansa geçer mi? diye sordum.

— Bu durumda hiç belli olmaz.

— Neden?

— Eşşekçe hareket bir tane değil ki... Daha bir çok sebep var. Etrafa şöyle bir bakın... Ne kadar çok eşşeklik var, değil mi?

Etrafıma baktım, adam haklı canım.

— Evet var, dedim.

— Şimdi birisi ortaya çıkıp, bir an içinde çevremizi insanca bir vaziyete soksa, bu hayvan sessiz sedasız karşıya geçer. Bunu ben de yapabilirim ama, ne var ki ihtiyarım. Herkes alaya alır beni.

Düşündüm, adam güzel konuşuyor. Karşıda itişip kakışma hâlâ devam ediyor. «Acaba karışsam mı» diye düşünürken, kalabalığın ortasında buldum kendimi.

— Ey millet! diye bağırdım. Önce millet aldırış etmedi. Tekrar bağırınca, eşşeği bırakıp, bana bakmaya başladılar.

— Arkadaşlar, dedim, maksadınız eşşeği karşıya geçirmek se, bu kadar uğraşmaya hiç lüzum yok. Her işin bir ilmi vardır vatandaşlar... Bu eşşek milleti...

Eşşekler hakkında kısa bir konferans verdim, hepsi şaşırdı. Alaylı gülümsemeler, şüpheli bakışlar etrafımı sarıvermişti. Yolun kenarında duran akıl hocama baktım, elinin parmaklarını kavuşturmuş, «mükemmel» diye işaret ediyordu.

YAZISIZ

Önce sebzecinin elindeki sopayı kapıp, bir köşeye fırlattım. Bir yandan iş yaparken, bir yandan da, konferansa devam ediyorum:

— Bunlar her ne kadar eşşekse de, kendilerinden başkalarının eşşekliklerine asla göz yummazlar!

Tuttum, eşşeğin yükünü kolaylıkla taşıyabileceği kadara indirdim. Trafik memuruna, sebepsiz düdük çalmamasını söyledim. Eşşeğe baktım, kımıldamıyor. Etraftakilerin gülüşmeleri arasında, bir müddet te başka aksaklıklar aradım. Sonra aklıma geldi. Yakınımızda birikmiş olan bütün taşıtların yolcularını, insanca yolculuk edebilecekleri miktara indirdim. Artık itiraz edenler mi ararsınız, deli diyenler mi! Bütün bunları görmemeye, duymamaya çalışıp, eşşeği yürütmeye uğraşıyorum. Eşşek kımıldamıyor! Dertsiz başını derde soktuğuna mı yanarsın, rezil olduğuna mı! Hayvanın boynuna sarılıyorum, kulağına: «Haydi artık inat etme aslanım, diyorum, bak herkes bize gülüyor.»

Sesler yükseliyor:

— El frenini bırak, o kendi gider!

— Marşa bas, marşa!..

— Vites değiştirsene kardeşim!

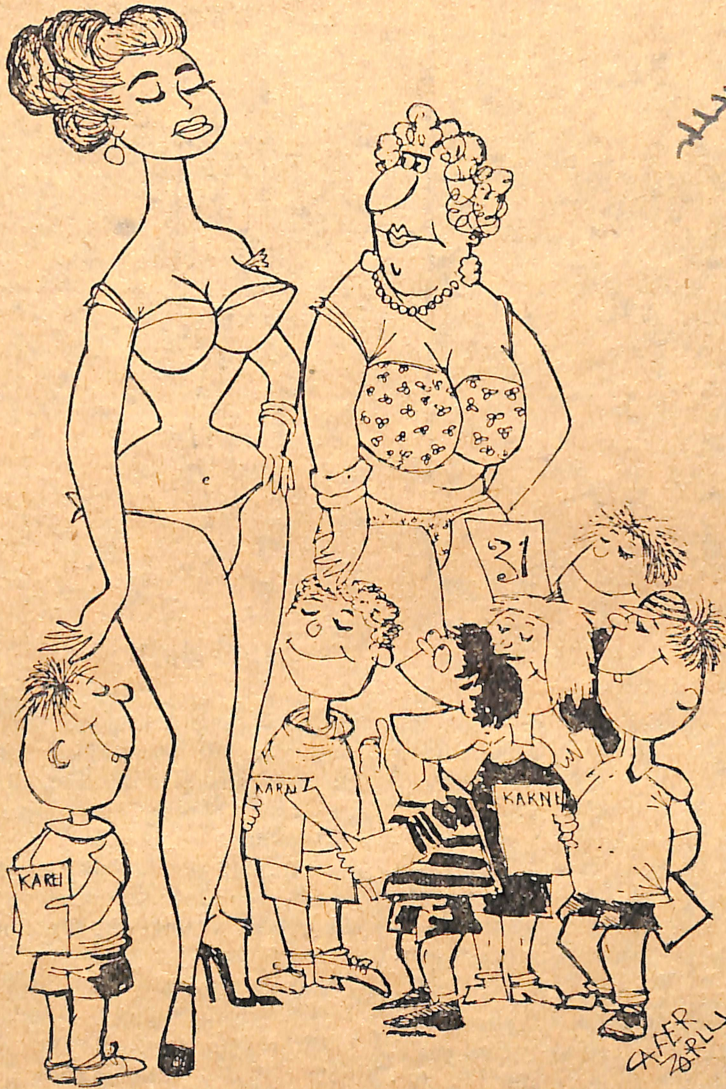
Onun - bunun maskarası oldum! Eşşeği de, hepsini de bırakıp gideceğim ama, adamın peşine düşer «delidir» diye bağırır bunlar.

Yolun kenarındaki akıl hocama baktım, trafik ışıklarını işaret ediyor. Bak bu hiç aklıma gelmemişti. Memuru sokulup, yeşili yakmasını rica ettim. Polis, gülmekten yaşaran gözlerini silerken:

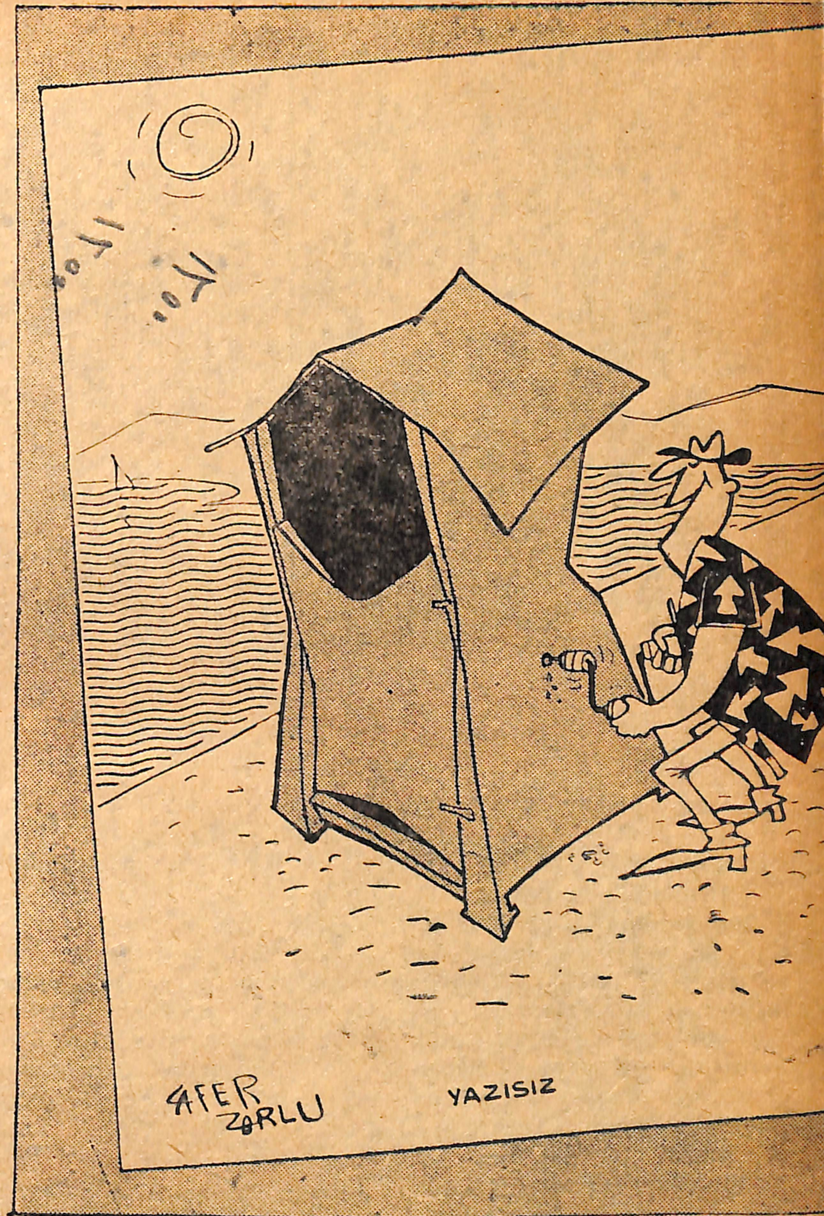
— Hay hay beyim, dedi, sizin eşşek yeşile meraklı galiba!

Yeşil yandı. Eşşek, ileri doğ-

Güzellik müsabakasına bir kadın öğretmen de katıldı.
(Gazeteler)

— Öğretmenim, karnelerimizdeki kırık notları düzeltmezseniz oylarımızı öbür güzele vereceğiz!..

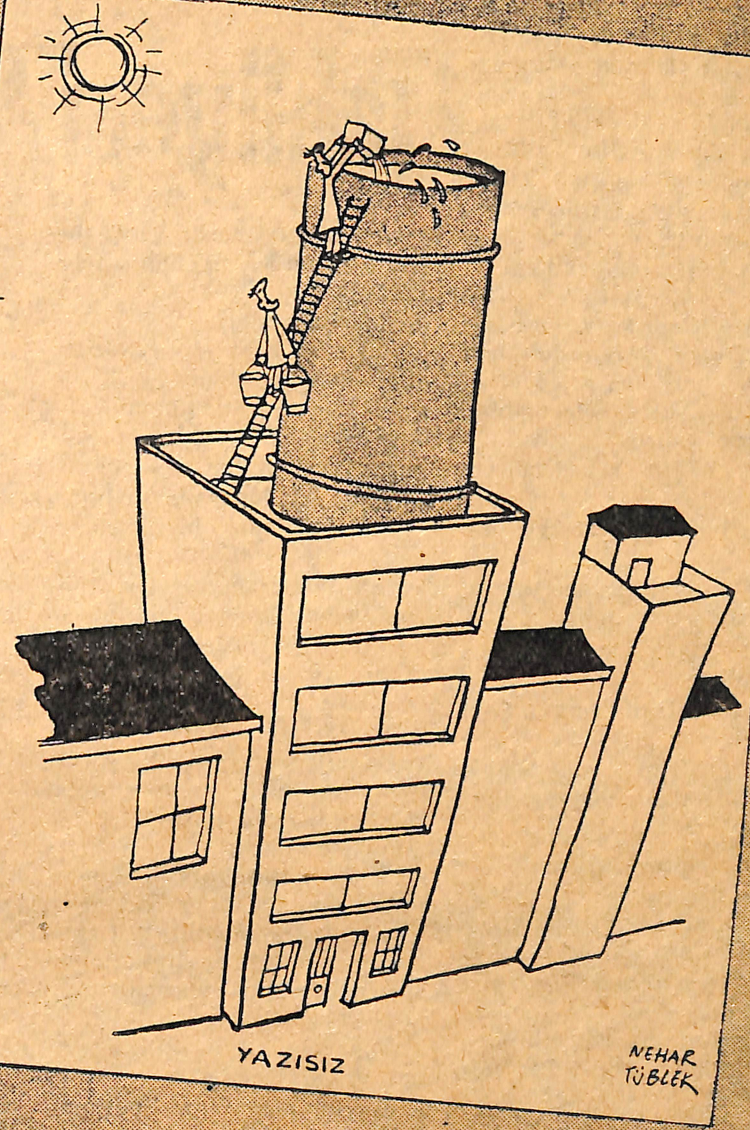
BAHAR MANZARALARINDAN

ÜÇYÜZ altmış günün birinde odacı Hasan Efendi geldi. Kolumdan çekti. Dalgındım. Daha doğrusu düşünüyordum: Alacağım parayı, yatıracağım paraları, geriye kalan borca karşılık uyduracağım yalanları... Odacı Hasan Efendi, kolumu kendi kolu gibi çekiyordu. Bir taraftan da kulağımın dibinde avaz avaz bağırıyordu: «Müdür bey çağırıyor» diye. «Müdür bey» lâfını duyan arkadaşlar işlerini, yani, Jale dudaklarını boyamayı, Kâzım tamiri ile uğraştığı saatin yelkovanını takmayı, Murtaza Amca gazetedeki bilmeceyi çözmeyi, Kerim Efendi sahibinden aldığı imza hakkını cebine indirmeyi, bırakıp bana baktılar. Bizim müdür iki şey için memurları çağırırdı: Pazar günü misafir olarak geleceğini söylemek için bir, torpil telefon ettiği zaman memura yağcılık yapmak için iki... Bazen de iş için çağırırdı. Arkadaşların bakışları altında göğsümü şişirdim. Ceketimin düğmesini ilikledim. Pantalonumun ütüsünü kontrol ettim. Bir iş sahibinin verdiği dilekçe ile kunduralarımın tozunu aldım. Saçlarımı elimle taradım. Jale

hanım aynasını tuttu. Ay
bir iki sırıtma provası ya
Kravatımın düğümünü yak
uygun gelecek şekilde dü
tim. Sümüklü mendilimi s
leyip ceketimin küçük ce
yerleştirdim. Odadan ağır
çıktım. Müdürün kapısın
kırdattım. «Giriniz» emrini
lemeden odaya daldım. O
kıyafeti düzgün bir kaç kişi
dı. Yakaları kolalı, elleri
yüzüklü idi. Dün daktilo
ğim iki sayfa dolusu yazı
dürün masası üzerinde dur
du. Müdür daktilo ettiğim
zıyı gözüme sokarcasına u
Uzatır uzatmaz da, alışık o
dığım bir sesle konuşmaya
ladı. Müdür beyin eskiden
tör olduğunu bildiğim için
ses değişikliğini yadırgama
Aman Allahım neler diy
neler: «Bu ne rezalet... B
kepazelik... Bu ne utan
lık?...» diye başladı ve
memleketin geri kalmasına,
lememesine sebep sizlersini
ten. Vazifenizi doğru d
yapmazsınız. Herkes ken
düşeni yapsın, dört elle
sarılsın... Efendim?.. O za
değil Amerikayı, Afrikayı
geçeriz... Değil mi beyefe

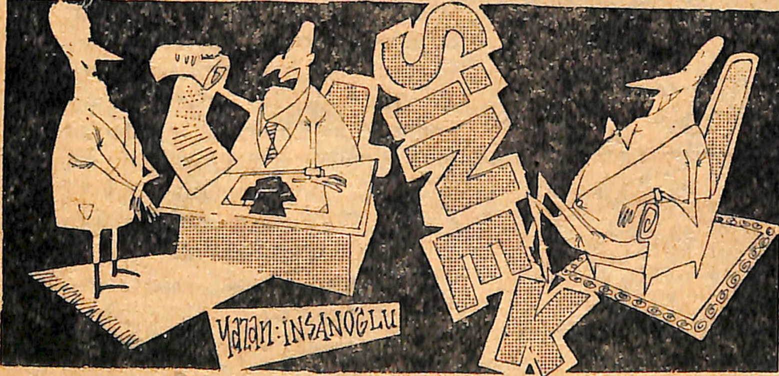

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZ HAZIRLIKLARI!..

ler?..» diye devam etti. Müdür Beyin «Değil mi beyefendileri» başlarını salladılar. Baş sallaması bitince konuşmasına devam etti: «Eğer biz dünya milletleri arasında yaşama hakkına sahipsek, bizi eğer tanıyan milletler varsa, beyefendilerin sayesinde oluyor. Değil mi beyefendiler?..» Müdür beyin «Değil mi beyefendileri» tekrar başlarını salladılar. Dudaklarını oynattılar. Bu iş bitince müdür bey devam etti: «Bugüne bugün memleketimize görülmemiş bir demokrasi getirilmişse, «d» sinden «i» sine kadarını tatbik ediyorsak... bunlar beyefendilerin sayesinde oldu! Değil mi beyefendiler?..» Başlar bir daha sallandı. «İktidar rahat bir koltuk iken, dikenli hale getiren kimdir? Beyefendiler değil mi?... Onlar didindiler, çalıştılar... Onlar ucuzluğu ucuz lâf haline getirdiler. Onlar ziraat memleketine buğday, pirinç, tavuk, hindi ithâl edip, sanayi memleketi mamûllerinden şeker ve çimento ihraç ettiler. Bol bol (cak), bol bol (cek) imâl ettiler. Köşeler dönüldü. Nurlu istikbâllerden bahis edildi. Torpiller patladı... Madenler çıkarıldı... Yağcılık sanatı inkişaf etti... ve sözün kısası lâfla peynir gemisi yürütmek için çalışıldı, didinildi. Sana gelince... Sen vazifeni yapmadın. Onları örnek alıp çalışmalarının hızına ayak uyduramadın. Bakın beyler şu yazıya. Memleketin kalkınmasını bunun gibileri baltalıyor: (yapılacak) yerine (yapılaçak) yazılmış. Bunun açıklamasını nasıl yaparsın bakalım? Bu lâübaliliği, bu vurdum duymazlığı, bu adam sendeciliği, neme lâzımcılığı, bana neciliği hep senin gibiler yaratıyor. Bu kadar belli hatâ, kalkınmaya sed çekmez de ne yapar? (C) yerine (Ç)... Olacak şey mi bu?.. (C) nerde (Ç) nerde?... Aralarında dağlar kadar fark var. UÇUZLUYAÇAK... İLERLİYEÇEK... yazılabilir mi?... (Ç) ile yazılınca, ucuzluyacağın o yumuşaklığı, insana ümit veren o tatlı âhengi kayboluyor. İnsana bu gerçeğin şubatın 31 inde gerçekleşeceği sanısını veriyor!... Keza, ilerliyecek de ayni durumda: İ-LER-Lİ-YE-ÇEK!... Aman Yarabbi, sanki ilerlemeyi değil de çakılıp kalmayı hatırlatıyor!... Görüyorsunuz ya, bir nokta, ufacık bir nokta der ve geçeriz. Ama o noktanın ne haltlar karıştırabileceğini düşünmeyiz. Düşünmeyiz demek doğru olmaz. Düşünürsün de düşünmüyor gibi poz yaparsın. Utan be!.. Ne biçim iş bu?

«Müdür beyin lâflarına bayağıdan içerledim. Yazıya baktım. Gerçekten (c) harfi (ç) olmuştu. Ben (c) yazmıştım ama, münasebetsiz bir sinek (c) yi, (ç) yapacak bir yere pislemişti. Bütün cesareti toplayıp: «Müdür bey, dedim, oraya sinek pislemiş!..» Müdür bey bir yazıya baktı, bir bana baktı. Bir de «Değil mi beyefendilere» baktı. Sonra da: «Tabii dedi. Şimdi de ağzı dili olmayan sineklere iftira at! Kendi haltını sineğe yükle!» diye çıkıştı. Odasındaki beyefendiler güldüler. Başlarını salladılar, dudaklarını kıpırdattılar. Ben odadan sessizce çıktım. Masamın başına geçip iki kâğıt aldım. Birine istifamı, öbürüne de «Vatan Cephesine geçtiğimi» yazdım!

Şair Tevfik Fikret: «Bir örümcek götürür hakka beni» demiş... Kimbilir, beni de belki bir sinek, görülmemiş refaha, görülmemiş saadete götürecektir!

İNSANOĞLU

Tahliyeci Mahmut

Yalçın Kaya

BATTANİYE üstündeki sigara küllerini aşağı doğru savurdu. Alt ranzada yatan arkadaşı:

— Hop! Hop! dedi.

Gevşek Nazif, eğilip baktı:

— Uzun etme oğlum! Yılbaşına çıkıyorsun. Kayıran Allah, bizi kayırsın!

— Çıkalım artık değil mi?

— Çık kardeş, çık!

Susuldu. Karşı kavakların dibinde bir eşek anırıyordu. Helâ kapısından bu yana gelen Mehmet, boncuk dizen bir mahkûma eşekten ötürü:

— Bak oğlum, arkadaşın çağırıyor! dedi.

Beriki boncuk dizmeye devamla:

— Oğlunsam, sen de eşeksin! diye sırıttı.

Nazifle Mahmudun çeneleri tekrar işledi:

— Yedin bitirdin cezayı. Şeyi mi kaldı?

Ne diyeyim, darısı başına!

— Çıktığen napacaksın?

— Sana yün çorap alıp getireceğim. Hüseyin Dayıya da kuşak alacağım.

— Tahliye edilince bizi mi düşünürsün sen?

— İki çocuğumun ölüsünü öpeyim ki...

— Ben olsam, ben bile unuturum. Hürriyet bu! Bir şeye benzer mi?

— Müslümansan inan!

— Yine namaz kılacak mısın?

— Allah bilir ya, pek kılmam gibime geliyor. Ay aydı, bay caydı!

Hüseyin Dayı kaşlarını büküyordu:

— Kıl evlâdım, kıl! Sen, sen ol, namazı boşlama! İşinde bereket, yolunda selâmet istiyorsan...

Mahmut sordu:

— Sonra napacaksın Nazif?

— Eve koşacağım.

— Yengeyi özledin tabiî.

— Sus şimdi... Sonra çocukları seveceğim. Severken de diyeceğim ki, kimsenin malında, canında gözünüz olmasın, diyeceğim. Külhanbeylik mülhanbeylik, bunlar boş şeyler. Tıkırını yoluna koyuyor musun, enayicesine hapislere düşmüyor musun, senden külhanbeyi yok!

— Bize böyle nasihat verme diler. Dövülme döv, vurulma vur dediler.

— Bana verdiler ama, kulağımın birinden girdi, birinden çıktı.

— Ya seninkilerin de öyle olursa...

— Oldurur muyum?!.. Hapishaneyi bir anlatacağım, bir anlatacağım ki, rüyalarına girecek.

— Olduğundan kötü göstereceksin anlaşılan.

— He ya!.. Biraz burnunu diktin mi, adamı döverler diyeceğim.

— Hâlbuki bizim hapishanelerde dayak yok.

— Yok ama, yok denir mi?.. Gardiyanlara yağcılık yapmazsan, doğru zindandasın, hücredesin diyeceğim.

— Hâlbuki...

— Bunları duyunca, insanda külhanbeyliğe heves kalır mı Mahmut?

— Yok yahu!

— Çocuklara nasihat verdim mi, verdim, haydi meyhaneye.

— Hani Veysel Karani Hazretlerine gidecektin. Koyun adamıştın?

— Oraya meyhaneden sonra gideceğim!

— Sarhoş kafayla koyun alınır mı?

— Koyun evvelden hazır. Meyhaneye götürüp tezgâha bağlıyacağım.

— Koyunu?

— Koyunu ya!.. Ben ne içiyorsam, şarap - rakı, ona da içireceğim? Kafalar âyarlanınca, koyunun boynuna sarılacağım. Arkadaş, diyeceğim, ben kurtuldum ama, sen gidiyorsun okkanın altına! Bu iş, kader - kısmet işi! Darılmaca, gücenmece yok. Sonra arkadan küfretmek de yok. Ne söyleyeceksen yüzüme söyle! Erkeklik bunu icabettirir. Bakayım sen nesin?.. Vay dişimişsin!.. Erkek olmadığın için arkamdan konuşmana izin veriyorum. İstediğini söyle!.. Hoş, şimdi erkek de, dişi de arkadan konuşuyor. Dedikoduyu şu cins yapar diyemiyorsun. Çünkü hepimiz yapıyoruz. Ama sorarsan, dedikodudan nefret etmiyen yok.

— Boş ver şimdi perdahı!... Meyhaneden nereye gidiyorsun?

— Veysel Karaniye... Koyun sarhoş, ben sarhoş! İkimiz de yalpalıyoruz. Az gittikten sonra, onun seviyesine inmeliyim diyorum. İnsanlık böyle günlerde belli olur diyorum. Haydi, ben de dört ayak oluyorum. Yanlış yanlış! Üç ayak oluyorum. Dördüncüyü hayvanın boynuna dolamışım.

— Allah cezanı kaldırsın!

— Kaldırıyor, kaldırıyor... Nağraların bini bir para! O «meee!» diye bağırıyor, ben «of beee!» diye... Herkes bizim rezilliğimize bakıyor. Bakmazlarsa hatırım kalır. Bir gün ben de onlara bakarım olur biter. Elbet birinden biri zamanı gelip içecek; yahut yolda bayılacak; bir kadına elle sarkıntılıkta bulunurken enselenecek; birinin cebinden cüzdan yürüttüğü için bileğine kelepçe takılacak; şu küçük kız, büyüyünce kötü olacak ve palyaço gibi boyanmış suratiyle sokaklarda müşteri arayacak; şu bey, şapkası uçtuğundan kendisini kaleci gibi oradan oraya atacak; caddenin en kalabalık yerinde şu hanımefendinin donu ayağından düşecek... Velhâsıl ödeşeceğiz. İstedikleri kadar baksınlar.

Gevşek Nazif, kestirmeden götürmek istedi:

— Geldin Veysel Karaniye!

— Geldik Veysel Karaniye. Koyun da var ya!.. Veysel Karaniye gelince, yedekteki şişeden biraz daha çekeriz.

Napıyorsun Mahmut, evliyanın yanında içilir mi?!.. Gören ne demez?

— Meleği de, şeytanı da memnun ediyor der...

— Geç bunu! Koyunu kurban ettikten sonra nereye?

— Doooğru hamama!

— Hapishanenin kirini çıkaracaksın.

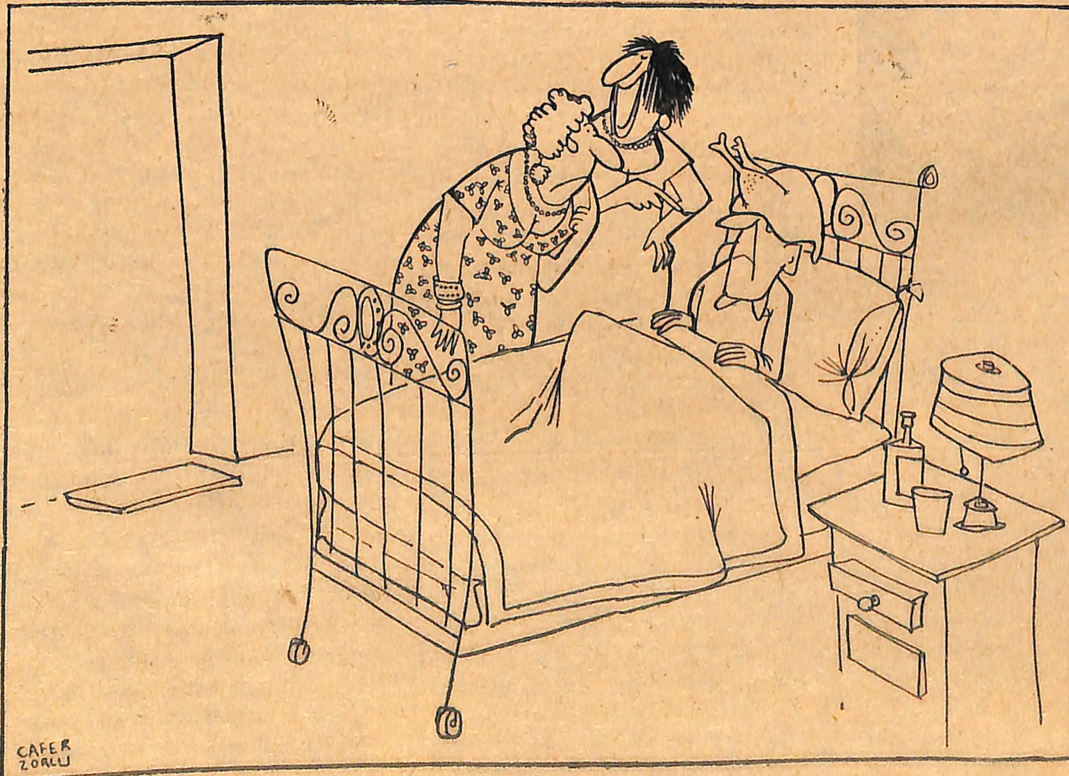
— Yok be, gecelik tutacağım. Üç dört tane de karı!

— Oh anam!

— Bir kemancı, bir utçu, bir darbukacı.

— Bunlar erkek olacak değil mi?

Doktorlar, hastalara dondurulmuş hindi tavsiye ediyorlar. (Gazeteler)

— Nasıl?..
— Çok şükür, biraz ferahladı!...

— Yok yahu, ne yapacağım erkeği? Karı olacak, karı!

— Yılbaşı gecesini hamamda geçireceksin ha? Çıpıl çıpıl... Kızlara soğuk su atıyorsun. Kaçıyorlar. Sen kovalıyorsun. Bir çığlık, bir neşe!

— Keman çalıyor, ut çalıyor, darbuka desen o da çalıyor. Çifte telliler, kasap havaları, zeybekler... Sabaha kadar böyle.

— On ikiye kadar olsun. O saatten sonra çalgılık iş kalmaz.

— Şurası havuz! Şurası göbektaşı! Şişeleri nereye koymalı? Havuz kenarına mı, göbektaşına mı?

— Kaç karı vardı?

— Üç veya dört!

— Ya üç olur, ya dört!

— Hadi üç olsun!

— Üç oldu mu şöyle yaparsın: Birini önüne serer, üzerine şişeyi, kadehi koyarsın. O olur sana sofra! Ötekini dizlerine koyarsın, olur peçete. Öbürünü de meze yaparsın.

— Ah, sen de olacaktın ki...

Başgardiyan yanıbaşlarında bitiverdi. Gevşek Nazif:

— Buyur Şükrü Ağbi! diye toplandı.

Başgardiyan pencerelere göz attı. Yüzü pancar rengini almıştı:

— Fabrika kızlarına lâf atıyormuşsunuz. Patronları müdüre telefon etmiş. Eğer bir yakalarsam...

— Bizim koğuştan değildir ağbi. On üçtendir.

— Sizin koğuş, kuzu maşallah!... Bak sonra söylemedi demeyin. Yakaladım mı, gazel okuturum. Oncağızlar da ekmek için çalışıyorlar.

Hüseyin Dayı, hâlâ kaşlarını büküyordu. Başgardiyana nazı geçerdi. Serbestçe konuştu:

— Ekmek için, esans için.

Başgardiyanın susmasından cesaretlenen Nazif:

— Kimbilir nasıl kokarlar? dedi. Unuttuk gayri.

Başgardiyan, duvarın kabaran sıvasını yokladı. Yerlere izmarit atılmış mı diye baktı. Kapıdan çıkmadan önce de Nazife döndü:

— Kokulu sabunlar var ya, işte onun gibi kokarlar. Kantinde sabun dolu. Al bir tane, koynuna sok!

Mahmut atıldı:

— Ben almasam da olur, değil mi Şükrü Ağbi? Nasıl olsa yılbaşına çıkıyorum... Sen daha iyi hesaplarsın kaç ay kaldı?

— Neye kaç ay kaldı?

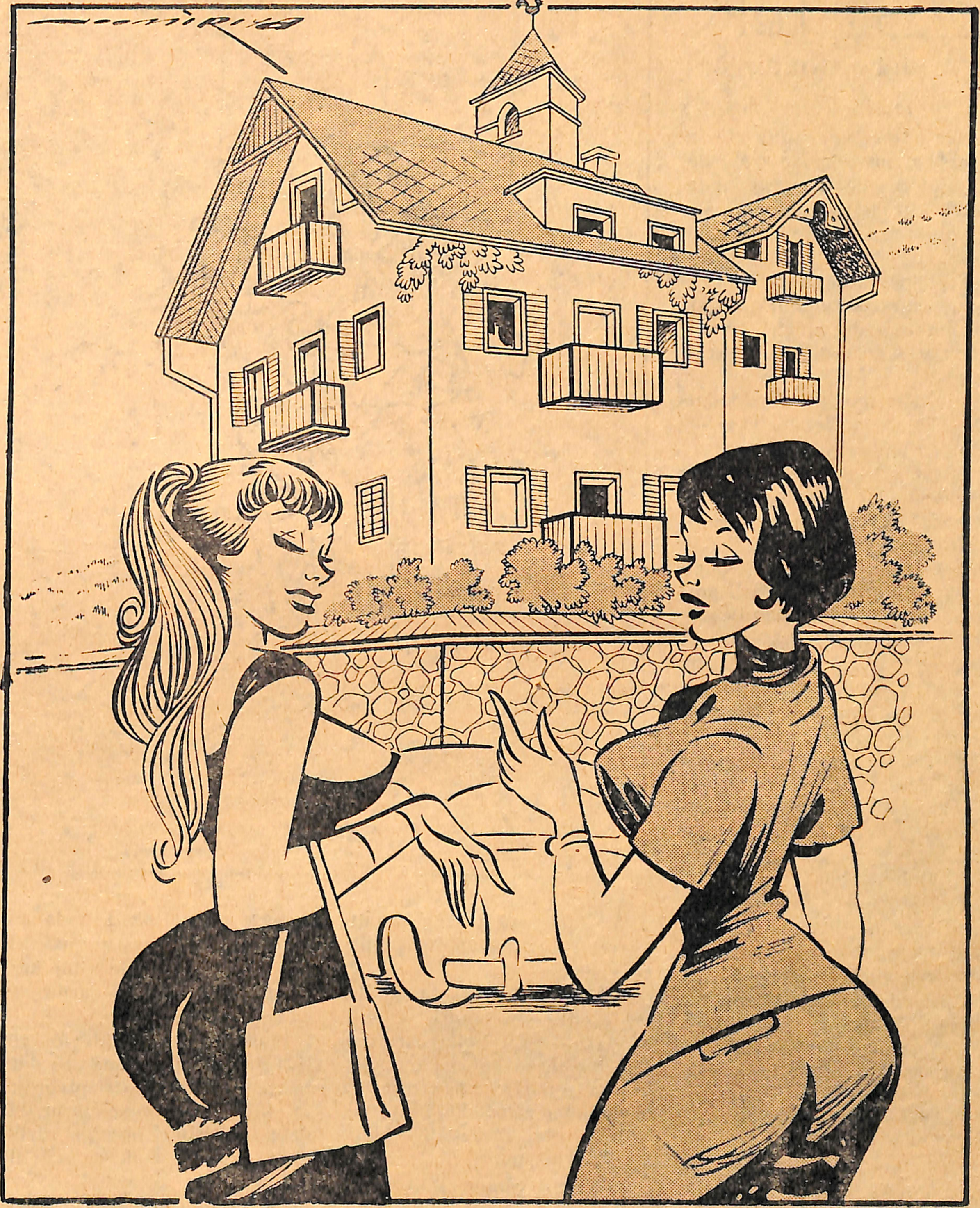
— Çıkmama?

— 1999'un başında çıkacaksın. Ne eder? Kırk kere on iki Dört yüz seksen... Bu yıldan dört ay aldık: Dört yüz yetmiş altı ay bir şey kalmış!

Nazif, Mahmuda:

— Yedin bitirdin len cezayı!... dedi. Şeyi mi kaldı?

Yalçın KAYA

— İşte bizim patronun villâsı... İçerisi çok güzel, çok orijinal. Şu sağdaki pembe yatak odası. karşıdaki mavi yatak odası, soldaki eflâtun yatak odası!

— Üst kattakiler?

— Onlar da yatak odasıymış ama daha görmedim.

Ceza!

İki erkek arkadaş dairede konuşuyorlardı:

— Bu sabah daktilolardan biri, yazın anadan doğma denize girip, vücudunun her tarafını aynı şekilde yaktığından bahsediyormuş. Arkadaşlarının, mü balâğa ettiğini söylemesi üzerine kız, tepeden tırnağa soyunmuş. Tam o sırada müdür içeri girmez mi?

— E... Ne yapmış?

— Adamcağız enerjik bir tedbire başvurmuş.

— Muhakkak kızı kovmuştur!

— Hayır! Onu, kendisine husuŝi kâtibe yapmış!

İfade tarzı!

Leylâ, müdürün odasından hafifçe kızarmış olarak çıkınca, diğer daktilo arkadaşı sordu:

— Ne söyledi?

— Fazla bir şey söylemedi. Bilirsin, o daha ziyade meramını gözleriyle, elleriyle, hareketleriyle anlatır!

Susayınca!

Amele, usta başı ile konuşuyordu:

— Bana çalışmak vız gelir, sadece susatıyor. Tabii susayınca da, içmek lâzım. İşte o zaman vazgeçiyorum.

— Nasıl, içmekten mi vazgeçiyorsun?

— Yok canım, çalışmaktan!

İmtihanda!

Polis, terfi etmek için imtihana girmişti. Sordular:

— Tezahürat yapan halkı dağıtmak için ne yaparsınız?

— Basit bir vak'a icat eder, şâhit ararım!

Hava değişimi!

Cimriliği ile meşhur bir iş adamının karısı hastalıktan yeni kalkmış, doktorunun tavsiyelerini kocasına anlatıyordu:

— Bu sabah doktor, bana hava değişimi tavsiye etti.

— Çok güzel karıcığım! Ben de bu sabah gazetede bir iki güne kadar havanın değişeceğini, müthiş bir soğuk dalgası geleceğini okudum. Bu iş de kendiliğinden halloldu demektir!

EŞŞEK

NİÇİN ANIRIR?

(Baştarafı 9. sahifede)

ru bir adım atıp, durdu. Seyirciler başladı alkışlamaya... Sarıldım gene hayvanın boynuna: «Ulan yürü artık, diyorum, yürü! Bak ben de eşşekleşeceğim yoksa!...»

Eşşeğin baktığı tarafa baktım, sırtındaki yükün altında iki büklüm duran bir hamal, karşımıza geçmiş, bizi seyrediyor.

— İndir onu be! diye bağırdım. Eşşeğe nisbet mi yapıyorsun!

Herif şaşkın şaşkın yükün altından çıktı. Onun yükü indirmesiyle de, hayvan tıpış tıpış karşıya geçti.

Ter içinde kalmıştım. Kaldırımın yanında duran yaşlı dostum, hararetle beni tebrik ediyordu. Yol açılmış, vasıtalar çalışmaya başlamıştı. Arkadaşım:

— Aşk olsun, dedi, bu bir yığın hissiz insanın alayları karşısında siz gâlip çıktınız!

Kalabalık, eşşeği unutmuş, bizim etrafımızı sarmıştı. O sırada bir siville iki polis, karşımıza geldi, durdu. Polisin biri, sivile sordu:

— Deli hangisi?

Bütün bakışlar bizim üzerimize çevrilmişti. İçimden: «Eyvah! dedim. Gördün mü başına gelenleri! Ulan senin neyine ge rek insanların eşşekliklerini önlemeye kalkmak! El oğlu deli de der adama, her şey de!»

Kalabalıkta uğultulu konuşmalar başlamıştı:

— Deli kardeşim, deli!..

— Zaten ben, ilk görüşte anlamıştım, canım...

— Eşşeğin boynuna sarılıp, kulağına fısıldamak akıllı insanın işi mi?

Polisin sesi tekrar duyuldu:

— Deli hangisi?

Sonra, yanlarında bulunan sivil adamla bir şeyler konuştular, polis bana doğru yürümeye başladı. Kalabalık da susmaz ki... Hakkımda hikâyeler uyduranlar, tımarhaneden kaçtığımı söyleyenler, «vah zavallı, gencecik te» diyenler çoğaldıkça, çoğaldı.

Artık son ümidim, beni bu işe teşvik eden eşşek profesöründe idi. Eğer helâl süt emmiş bir insan evlâdı ise polislere karşı müdafaamı yapar, deli olmadığımı, eşşeğe kötü bir mak satla yardım etmediğimi bildirir, beni savunurdu.

Polislerin yanıma sokulmalariyle kollarımdan kıs kıvrak yakalamaları bir oldu. Ben:

— Deli değilim, bırakın beni! diye bağırıyorum, çevremden bir koro:

— Delidiiir! diye gürlüyor.

— Kardeşim ben deli değilim, isterseniz bu beye sorun!

Beye sordular. Bey:

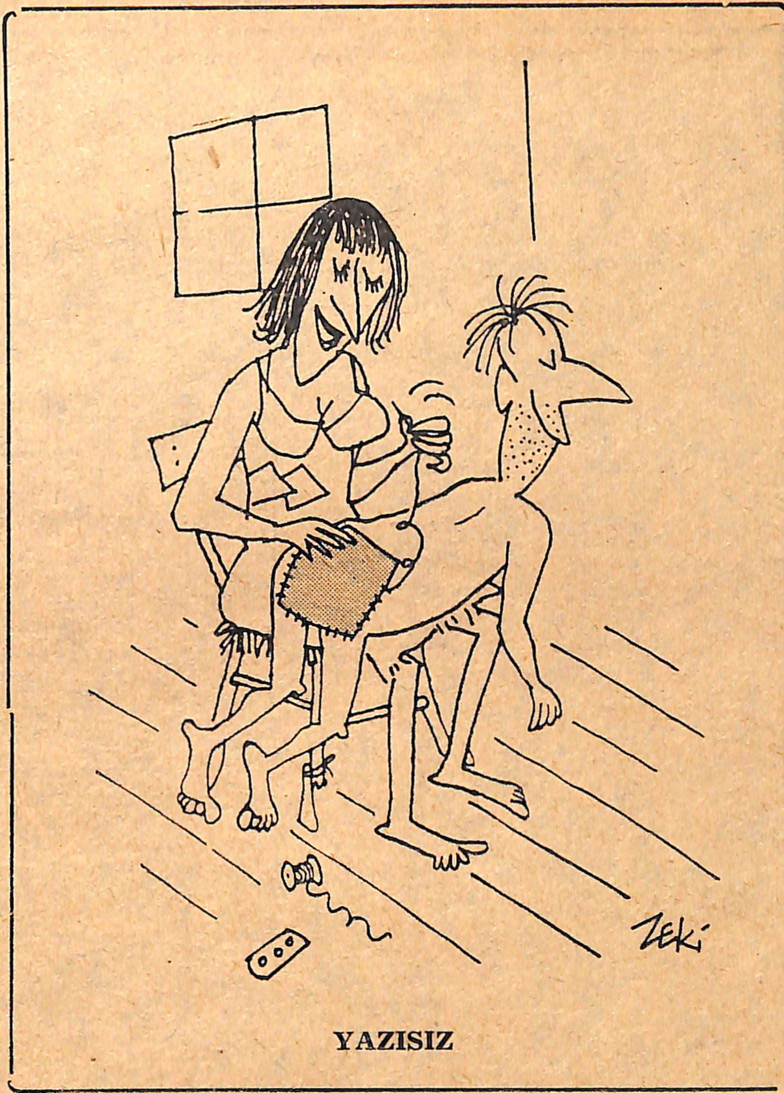
— Valla, dedi, hâdise hakkında pek bilgim yok. Burada sessiz sessiz duruyordu, eşşekle göz göze gelince, kendini kaybetti, gidip boynuna sarıldı, fısıldaşmaya başladılar.

Polisler beni sürükleyip götürürken, akıl hocama son defa baktım, peşimden sesleniyordu:

— Kulağına küpe olsun, bir daha sen sen ol, eşşeğin soylusuna uyup, insanın soysuzu ile uğraşma!

İşte böyle dostlarım. Şimdi müşahede altındayım, deli değilim, diye bağırıp duruyorum, Ama devrimizde deliler o kadar çoğaldı ki, akıllı bir hareket bize, delilik gibi geliyor. Tövbe artık. Memleketin eşşekleri birden anırmaya başlasalar, bundan sonra ben yokum!

Nusret Vedat Saygel

YAZISIZ

Şakacıklar

Üç ve kırk

Meşhedi Cafer de, amca zadesi Kelp Ali de evlidirler. Bir sabah Meşhedi Cafer pürneşe, amca zadesinin evine gelir ve ona şu müjdeyi verir:

— Kelp Ali! Mene bah!.. Bizim hatun üççüz doğurmuştu!

Kelp Ali hayretle sorar:

— Üççüz diyersen?.. Dimene: Nice ettin?

— Heç ne etmemişem. Sade bizim hatun gebeliğinde (Üç silâhşor) nam kitabı ohumuştu.

Bu sözleri duyar duymaz, Kelp Ali divane gibi yerinden fırlar ve haykırır:

— Hey pedersuhte, dilin gopa. Özümün garısı da (Gırh haramiler) i ohuyuptur... İndi men nideceğim?

Korku!

Küçük Mine babasının dizine oturmuş, onu sorguya çekiyordu:

— Babacığım, sen kocaman bir inek görsen korkar mısın?

— Hayır yavrum!

— Peki, büyük bir solucan görsen...

— Yine korkmam!

— Gök gürülderse, şimşekler çaksa başını yastığın altına saklamaz mısın?

— Ne münasebet yavrucuğum, niye saklıyayım?

— Hortlaktan, umacıdan da mı korkmazsın sen baba?

— Korkmam kızım, korkmam!

O zaman Mine babasını şöyle bir süzdü ve:

— Babacığım dedi, ne cesur adamsın sen... Demek dünyada annemden başka hiçbir şeyden korkmuyorsun!

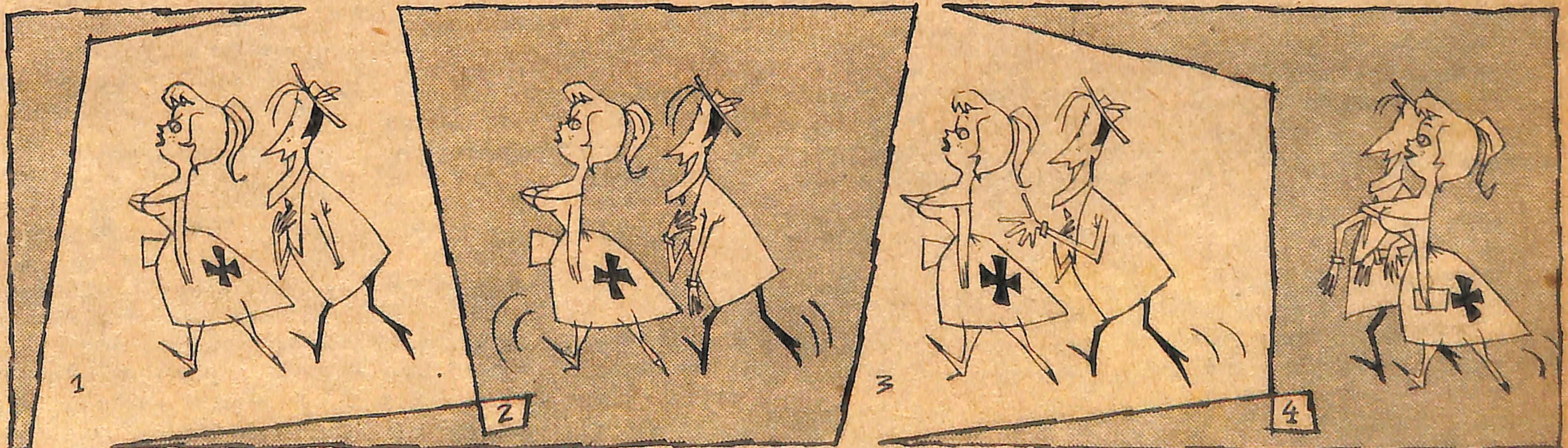
Pehriz!

Ahmet arkadaşını iyice gözden geçirip:

— Birader, dedi, neyin var, hasta mısın, çok solgun gördüm seni...

— Beriki cevap verdi:

— Sorma azizim! Karım perhiz yapıyor!...

— Çok güzelsiniz. Sizi seviyorum.
— ......

— Bütün servetimi size feda edeceğim...
— ......

— Ben, arkadaşınız Jale'nin nişanlısıyım.

— ......

MİLLETLER GÜLÜYOR

İmza!

Veznenin arkasında kâğıtları tetkik eden memur sordu:

— İsminiz nedir efendim?

Adam öfkelendi:

— İmzamı görmediniz mi?

— Gördüm efendim; zaten merakımı tahrik eden de bu oldu...

Şekspir

Öğretmen bir müddet eserlerinden bahsettikten sonra sınıfa, Şekspir hakkında söyle bir sual sordu:

— Söyleyin bakalım, eğer bugün yaşasaydı, Şekspir gene bu kadar meşhur ve şayanı dikkat bir kimse olur muydu?

Talebelerden biri cevap verdi:

— Elbette öğretmenim, zira tam 357 yaşında olacaktı...

Viski şişesi

Genç bir şerif muavini, boş bir evde mevcut eşyanın tam listesini yapmakla görevlendirilmişti. Evde fazla bir eşya yoktu. Fakat adamcağız saatler geçtiği halde hâlâ geri dönmemişti. Muavinini merak eden Şerif bizzat bakmak istedi. Eve girince adamı rahat divanlardan biri üzerine sızmış vaziyette buldu. Yerde boş bir viski şişesi ve genç şerifin demirbaş eşya listesi vardı. Bu liste şöyle idi:

«Bir masa, 6 iskemle, iki divan, bir dolu viski şişesi...

Bundan sonra «dolu» kelimesi karalanmış, «yarı dolu», o da silinip, «boş bir viski şişesi» yazılmıştı.

Eşya listesi şöyle sona eriyordu:

«Bir de uçan halı..»

Felsefe imtihanında:

— Başlangıcı olup sonu olmayan şeye bir misâl veriniz?

— İkimizin izdivacı!...

Öbürü kim?

Büyük bir merakı vardı: Mezar taşlarındaki yazıları okumak... Bir gün mezarlıkta dolaşırken bir taşın önünde durdu ve yüksek sesle okudu:

— Burada büyük bir politikacı ve faziletli bir insan yatıyor: Talleyrand!

Kendi kendine söylendi:

— Hay Allah sadece politikacının ismini yazmışlar... Acaba öbürü kim?

Şans!

Meşhur Fransız yazarı Jean Cocteau'ya sormuşlar:

— Şansa inanır mısınız?

Jean Cocteau gülümsemiş:

— Elbette, yoksa sevmediğimiz kimselerin başarısını ne ile izah edebilirdik?

Çare!

İki evli kadın konuşuyorlardı:

— Demek senin kocan artık geceleri geç gelmiyor ha? Nasıl vazgeçirdin onu bu huhydan?

— Gayet basit; geç kaldığı akşamlar ben yataktan sesleniyordum: «Jack sevgilim sen misin?»

— Bunun nasıl bir tesiri oldu, anlıyamadım!

— Şekerim anlaşılmıyacak bir şey yok! Kocamın adı Bill'dir...

Vasiyet!

Yaşlı bir İskoçyalı kadın ölüm yatağında, baş ucunda bekleyen kocasına vasiyet ediyordu:

— Kocacığım, ben artık ölüyorum! Senden son bir ricam var: Yirmi senedir kız kardeşim Annie ile dargınsın, artık barış ve benim cenazemi onunla aynı arabanın içinde takibet.

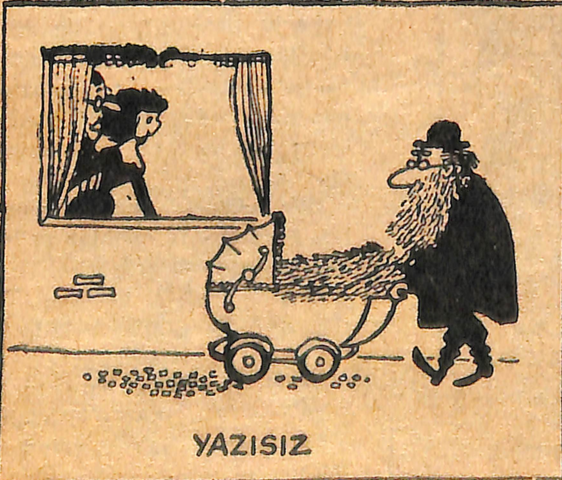
Adam yüzünü buruşturdu:

— Peki Sally peki, ama bu, o günün bütün zevkini kaçıracak doğrusu!

İstiridye!

— Bak ansiklopedide diyor ki, «Tek başına bir istiridye senede 8 milyon yumurta yumurtlarmış.»

— Aman Yârabbi! Kimbilir evli istiridyeler ne kadar çok yumurtlarlar...

YAZISIZ

— BU NE, AVA MI ÇIKIYORSUN?
— HAYIR, MAAŞIMA ZAM İSTİYORUM!..

YAZISIZ

(Fatma, anahtar deliğinden Müzehher'in odasına bakar, sonra, yavaş yavaş sağdaki kapıya gider, Ezhar Paşayı elinden tutarak çeker. Şehadet parmağı dudağındadır.)

Fatma — Aman Paşam yavaş... Ayaklarının ucuna bas...

Ezhar — Başlaaadı?...

Fatma — Evet, başladı... Gel, gözünü anahtar deliğine uydur... Ben öksürdüm mü hemen geri çekilirsin!

Ezhar — Ma'luuum, ma'luuum.

Müzehher — Bir, iki, üç, dört... Bir, iki, üç, dört!...

Ezhar — Allaaaah.. Dahıylek!

Fatma — Ne oldun hacı?.. Öyle can çekişir gibi çene atıyorsun?...

Müzehher — Bir, iki, üç... Bir, iki, üç...

Ezhar — (Soluk soluğa) Bir, iki, uç... Fatma hanım, bana bir yudum suuu!...

Fatma — İlâhi hacı, yutkunmaktan boğazın mı kurudu?..

(Ortadaki masadan bardağı doldurup verir.)

Ezhar — (Tekrar gözü deliktе) Maşaaallah, kollar... Bajaklar... Kalçalar... Göğüsler.. Dahıylek!...

(İç çekerek titrer.)

Fatma — Öyledir... Allah için, pâlûze gibi kız!

Müzehher — Bir, iki... Bir, iki... (Elleri kalçasında, göğsünü şişirerek nefes alma hareketleri yapar.)

Ezhar — (İki eliyle göğsünde meme işareti yaparak zıplar) Bumbalaarr şıkdu... Bumbalar şıkdıı...

(Sonra, Fatma sokulur.)

Ezhar — Fatma hanım?.. Müzehher hanum her sabah böyle cimnastik yapıyooor?...

Fatma — Evet, her sabah!...

Ezhar — Ne içun yapıyooor?..

Fatma — Aaa, bilir miyim a- yol?... Zayıflamak için galiba...

Ezhar — La vallâhi, zayıflamak işun değil, zayıflatmak işun!... O yaptıkja on gram eridi, ben baktıkja yüz gram eridim!

Müzehher — Bir, iki, üç, dört... Bir, iki, üç, dört!... (Sağa, sola, öne, arkaya eğilerek çeşitli hareketler yapar.)

Ezhar — (O da acaip hareketler yaparak solur) Bir, iki, uuuç.. Fatma haaanum, yallaaah, sen de başlaaa, bir, iki, uuuç!...

Fatma — Emret Paşacığım, bir, iki, üç...

Ezhar — (Kaba kaba güler) Maşallah, sende istidat şoook!.. (Fatma hanıma hafiften el atar.)

Fatma — Hööööst... Kendine gel hacı baba, hızını benden mi alacaksın?...

Ezhar — Lâ vallahi, fena niyet yok, bende kalb temiz!

Fatma — Belki... Kalb temiz ama, elinin niyeti bozuk!

Ezhar — (Cebinden bir binlik çeker) Yuk, yuk, sen kurkma, benden sana fenalık gelmez.. Hay di, al şu bahşiiiş helâl ulsun!...

Fatma — (Gözleri tutuşarak binliği evirir, çevirir) Şey.. Affedersiniz... Hani sormak ayıp olmasın ama, tanıyamadım, bu benim gördüğüm paralardan değil... Yoksa Mısır bangnotu mu Paşam?...

Ezhar — Yuk jaaanum, yuk... Binlik... Bin liralık!...

Fatma — Bu... Bu bin liralık mı şimdi?...

Ezhar — Evet, bin liyraaa!...

Fatma — Peki ama, ben bunu kime bozdurup da üst tarafını size vereyim?...

Ezhar — Yuk jaaanım, yuk... Hepsi senin... Hepsi!..

Fatma — Bini de.. Bini de mi benim ayol?...

Ezhar — Evet, evet, evet..

Fatma — Aman Allahım şimdi de ben şak diye düşüp bayılacağım... Çabuk, çabuk bir yudum su ver hacı!...

(Ezhar, masanın üstünden bardağı alıp verir. Yandaki odada Müzehher giyinmektedir.)

Fatma — (Suyu içer, sonra elindeki binlikle yelpazelenir) Ooh!. Rüzgârı bile insana ferahlık veriyor!... Yaşadım artık, yaşadım, bugünden tezi yok, İbrahimciğime haber salmalı.. Hemen iki odalı bir ev bulsun, dayasın, döşesin... Sayende bir yaz sefası da biz sürelim!

Ezhar — (Sırıtarak Fatma'nın yanağını makaslar) İbrahiiim?... Senin duuust?...

Fatma — Dostum ya... Balıkçı güzeli... Çinekop İbrahim dedin mi herkes tanır!...

Fatma — (Paşayı etekler) Eksik olma efendiciğim.. Allah gönlüne göre versin! (Salondaki karşı kapıdan çıkar.)

(Ezhar, yavaş yavaş tekrar anahtar deliğinden bakarken sağdaki kapıdan Beceren girer.)

Müzehher — (Elleri kalçasında nefes alır) Biiir... Huuuh!..

Ezhar — (Anahtar deliğinden çekilerek) Allaaaah!.

(Becerenle gözgöze gelince gülünç vaziyette kalır. İkisinin de parmağı ağzında, ikisi de hayret içindedir. Bir müddet, birbirine gülümsiyerek şaşkın şaşkın baktıktan sonra, el ve kaş işaretiyle konuşmağa başlarlar.)

Beceren — (Ezhar'ın kulağına) Kolay gele hacı...

Ezhar — (Beceren'in kulağına) Teşekkür ederim bay Bejeren!...

Beceren — Yoook... Estağfurullah... Artık beceren ben değil, zatıâlinizsiniz... Müsaade buyurursanız soyadımı size hediye edeyim...

Ezhar — Jaaanım, bırak şimdi mükâleme, münakaşa, mütalâa... Bıraaak... (Şeytanca gülerek eliyle gel, gel işareti yapar).

Beceren — Ne oluyor?... Sinema mı?...

Ezhar — (Sırıtarak) Hem de janlı sinema...

Beceren — (Anahtar deliğinden bakar) Vay anam vaaay!... (Başını kaldırarak) Paşa, bin lira kira komisyonuna sinema dahil değildir... Vallahi hakkımı isterim... (Tekrar iki elini iki dizine vura vura delikten bakar..) Aman Yârabbi... Hani temâşa meraklılarına bilet kesmek mümkün olsa, insan üç günde milyoner olur... (Tekrar gözünü deliğe koyarak Ezhar'ı eteğinden çeker.)

Ezhar — Müsaade sayın Bejeren... Müsaade! .. (Kendisi seyretmeğe başlar.)

Beceren — (Seyrettiği hareketleri tekrarlar) Bir, iki, üç, dört... Bir, iki, üç, dört.. Yahu, dünyada ne numaralar var da haberimiz yok!... (Ezhar'ı eteğinden çeker) Müsaade ya hacım müsaade!...

(Bir müddet, işaretle konuşarak birbirlerini anahtar deliğinden çekip dururlar.)

Beceren — Bitti galiba... (Tekrar eğilip bakar) Evet, bitti, bitti...

Ezhar — (Eğilip bakar) Eyvaaah, bittiii... Yarın inşallah ..

Beceren — Bana müsaade.. Burada görmesin, gideyim...

Ezhar — Maasselâme!...

(Beceren'i kapıya kadar uğurlar).

SÜMERBANK

Memleketimizin en büyük sanayi teşekkülü

Sümerbank

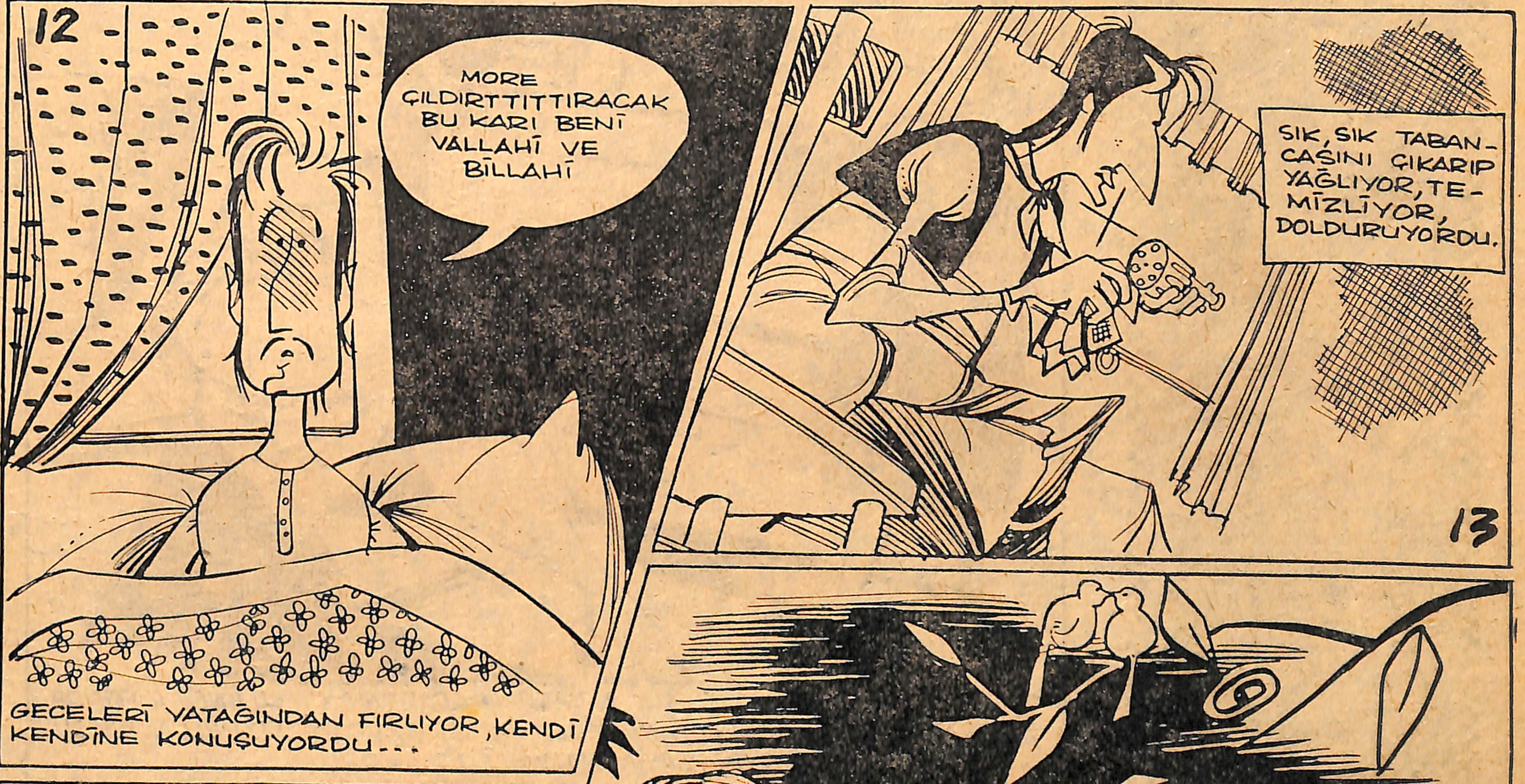
Bankacılık hizmetlerile de emrinizdedir.

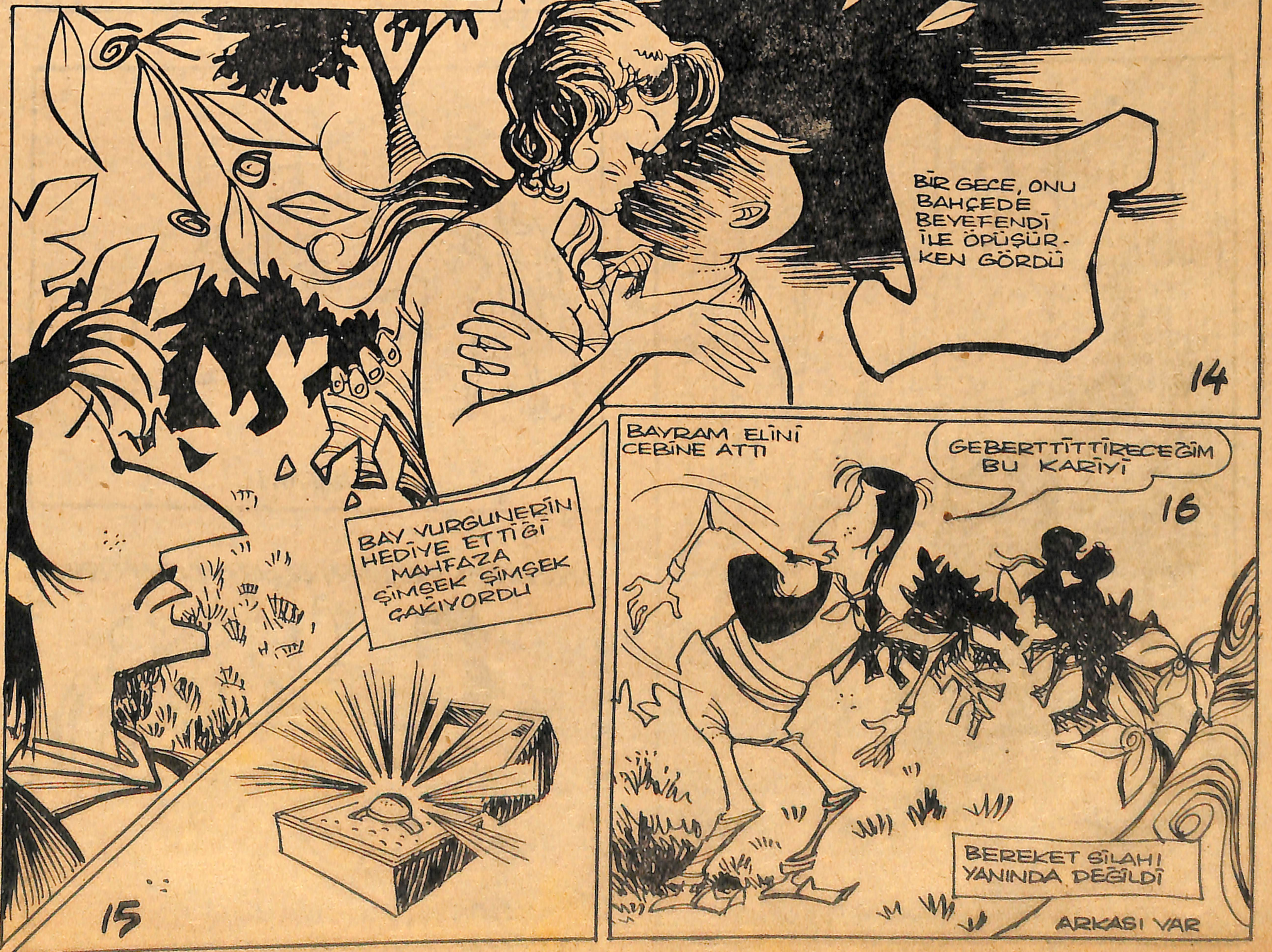
İNAP HULUSİ İSTANBUL

Sahibi : **YUSUF ZİYA ORTAÇ**
Yazı işlerini fiilen idare eden: **KADRİ YURDATAP**
Basıldığı yer: **ERCAN MATBAASI**
Kapak baskısı: **ŞAKA MATBAASI**
Adres : Klotfarer Cad. No. 8 - 10 Belediye - İstanbul

"Ülân-ı Aşk

ÇİZEN" RIZA RAZI

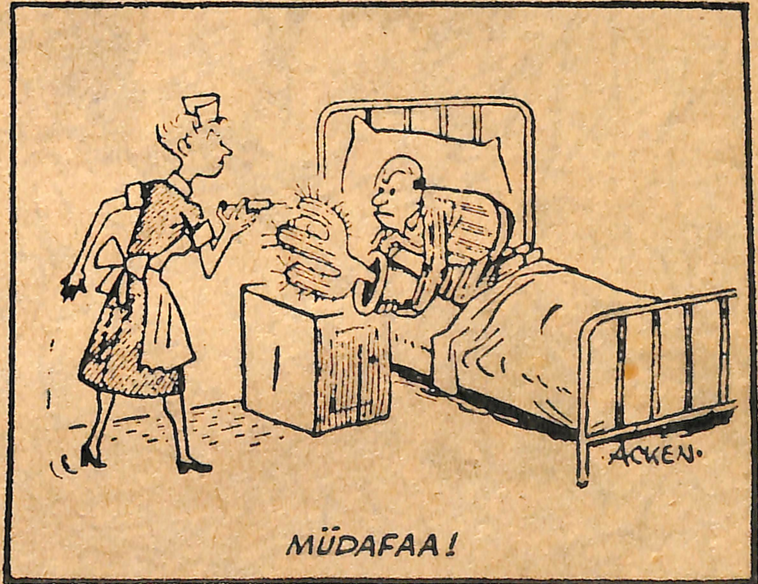
DÜNYA Karikatürleri

—VENETO CADDESİNDE 341 NUMARALI APARTMANIN 4 ÜNCÜ KATINDA OTURAN 76893 TELEFON NUMARALI BU GENÇ VE GÜZEL DULUN SUÇLU OLDUĞUNA KİM İNANIR, SAYIN HAKİMLER?..

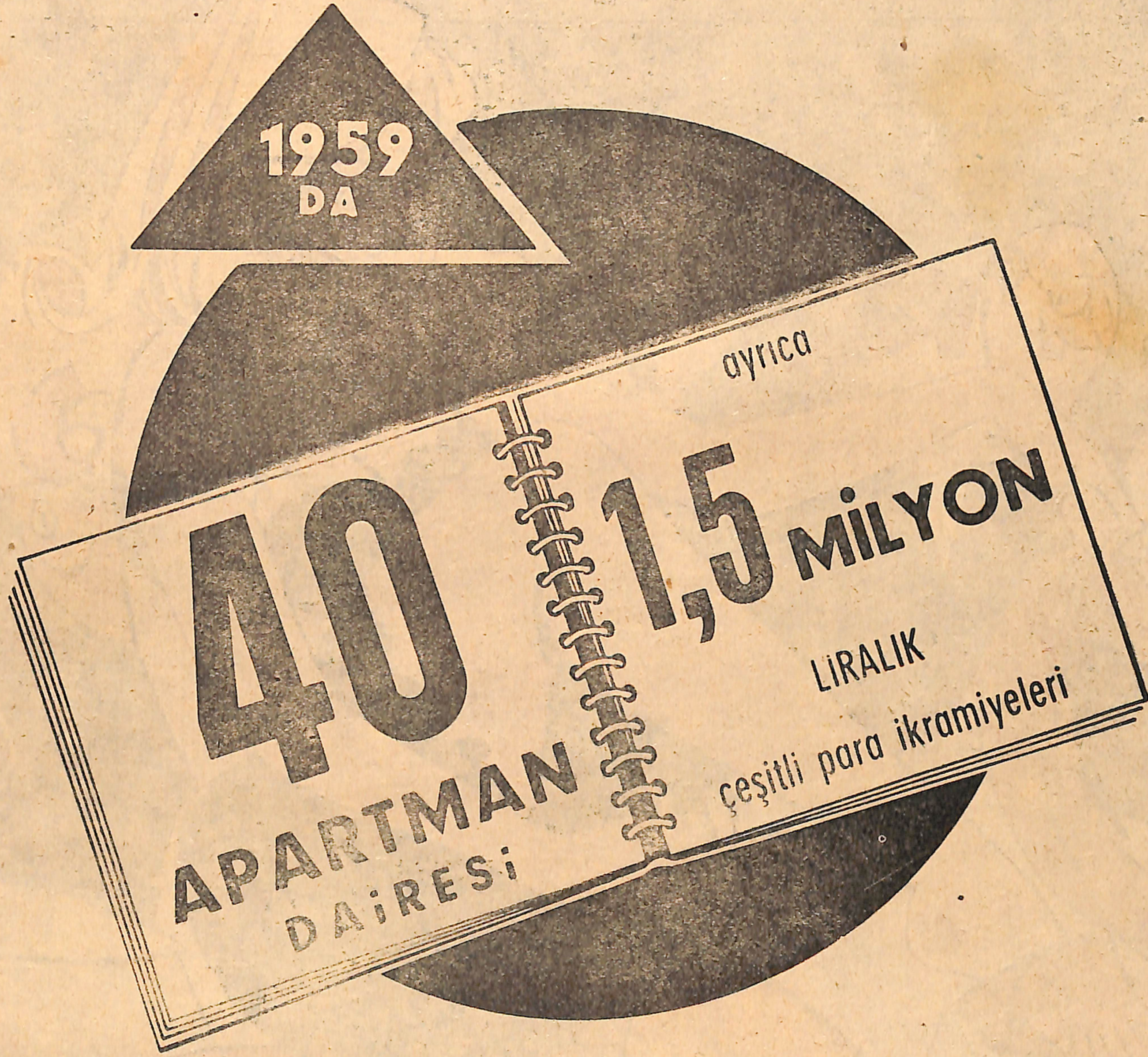
KADIN—AAAA...
DOKTOR—YAVAŞ... KARIM DUYMASIN!

MÜDAFAA!

—ELBİSESİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN?

Çekilişlere, hesabında en az 200 lirası olanlar iştirak ederler. Her 100 liraya bir kur'a numarası verilir

YAPI ve KREDİ
BANKASI

AKBABA

— Hep böyle soyunur mu?
— Hayır... Hem soyunur, hem soyar!